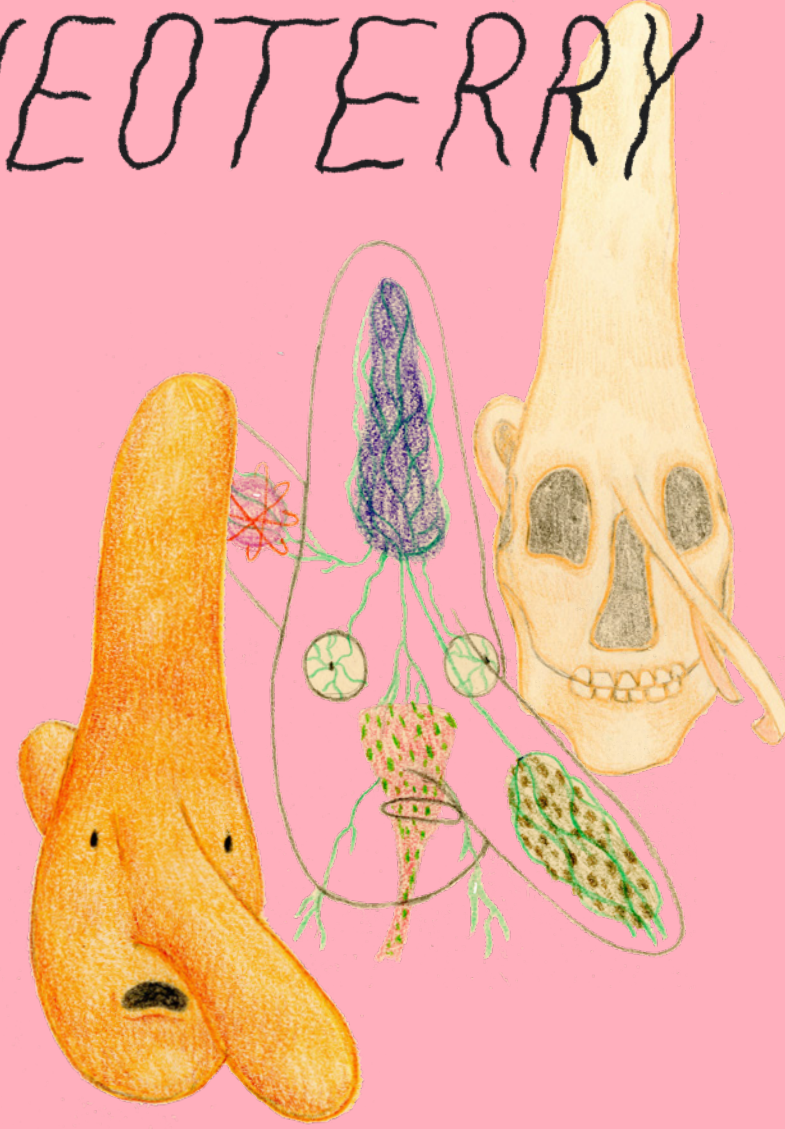

ZDEJŠÍ Z NEOTERRY

ZDEJŠÍ
Z NEOTERRY

Letím na Neoterra.

Podle dostupných vědeckých poznatků bude Neoterra, co se přírodních podmínek týče, podobná naší planetě. Kyslík, voda, teplota vzduchu, vzdálenost od Slunce (ačkoliv ona má svoje vlastní) – to všechno by mělo činit planetu pro biologické organismy obyvatelnou.

Vyslali mě sem, abych dělal „neinvazivní výzkum“ – což znamená osobní kontakt s obyvateli planety, poznávání jejich života z obyčejné lidské perspektivy a následné zaznamenávání a zakreslování informací do deníku. Deník bude jediným výstupem mé výpravy – domů na základnu nepřivezu žádné fotografie, žádné artefakty ani vzorky biologických tkání nebo rostlin ve zkumavkách. Nebýt tohoto antiimperialistického charakteru výpravy, přemluvit bych se k ní nenechal. Jako lidé jsme už i tak napáchali dost škody, kde to jen šlo – není nutno to ještě rozšiřovat na další planety.

Už je to rok, co jsem s raketou odstartoval ze zamrzlých sibiřských plání. Akce je zatím tajná, ví o ní jenom vědecká obec, takže start byl klidný a bez přítomnosti veřejnosti a médií. Za celý ten vleklý let jsem si stihl promyslet nesčetně moc scénářů, jak by asi setkání s místními mohlo probíhat. Posledních pár měsíců se však snažím nic si nepředstavovat, protože mě to stejně nepřipraví na to, co na planetě spatřím. Čas jsem si tedy v poslední době krátil knížkami, jejichž čtení jsem předtím na Zemi odkládal.

Nemůžu se dočkat, až si zase protáhnu nohy a projdu se po pevné půdě namísto rozviklaného palubního trenažéru. Neoterra je přibližně o polovinu menší než Země, takže tam budu také o polovinu lehčí. Jaký to asi bude pocit?

Už ji zdaleky vidím. Za 16 minut bych měl začít připravovat modul na přistání. Radši už zavřu deník – další zápis tedy bude vznikat až na Neoteře!

Už jsem tady. Po dvojitém obletu celé planety a prozkoumání jejího povrchu shůry už vím, že je z 1/4 tvořena obrovským městem a ze 3/4 pláněmi a nízkou vegetací.

Zítřka brzy ráno se plánuji vypravit do města. Jídlo mám připravené pouze na první týden (plus nějaké nouzové zásoby). Má mě to popostrčit k tomu, abych se se Zdejšími co nejrychleji seznámil a něco si od nich zakoupil nebo obstaral.

Vzduch je zde teplý a vlhký, teď v noci jsem naměřil 23 stupňů Celsia, předpokládám tedy, že se denní teplota vyšplhá až ke 30, pokud bude slunečno.

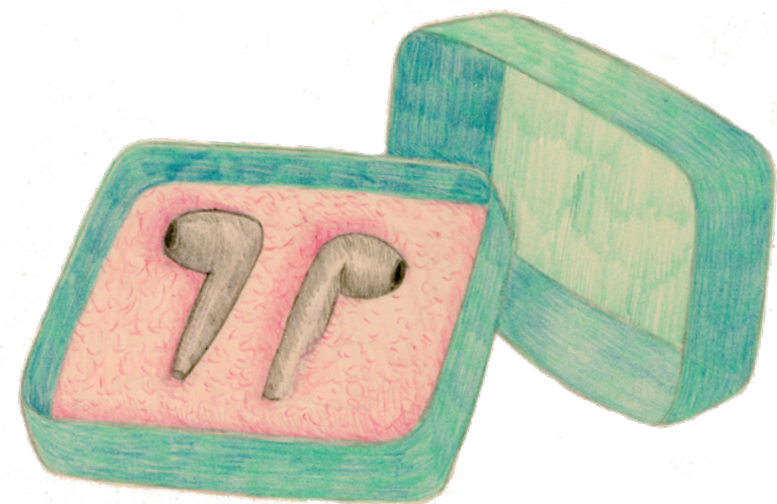
Na následujících stránkách už se nebudu věnovat popisu své cesty, nýbrž se pokusím co nejlépe nastínit a zakreslit co nejvíce aspektů života této pro mě stále ještě neznámé civilizace. Dal jsem si za úkol vyvarovat se jakýmkoli vlastním názorům a soudům, jelikož si uvědomuji, že hledisko moderního středoevropana je v lecčem omezené a jen by škodilo mému zkoumání a interakci s místními. Vymyslel jsem si pro ně pracovní jméno - Zdejší.

PRVNÍ PROCHÁZKA MĚSTEM

Dnes jsem šel poprvé do města, abych se tu porozhlédl, nahrál jazyk Zdejších a přes noc ho s pomocí kapesního translátoru rozluštil. V dalších dnech už mi tento přístroj bude jejich řeč v reálném čase překládat do sluchátek. Jakmile to půjde, všechny nápisy sem budu pro přehlednost zakreslovat v našem jazyce.

Ačkoli je slunce teď v poledne velmi prudké, zdá se, že to Zdejší neodrazuje od procházení a klábosení venku. Jejich řeč mě fascinuje, jelikož se zdaleka nepodobá ničemu, co ze Země znám. Místní nepoužívají žádné hrdelní zvuky – vlastně to vypadá, že pouze nechávají vzduch procházet skrz jazyk a zuby, což vyluzuje někdy až nepříjemné šustivé pohvizdování.

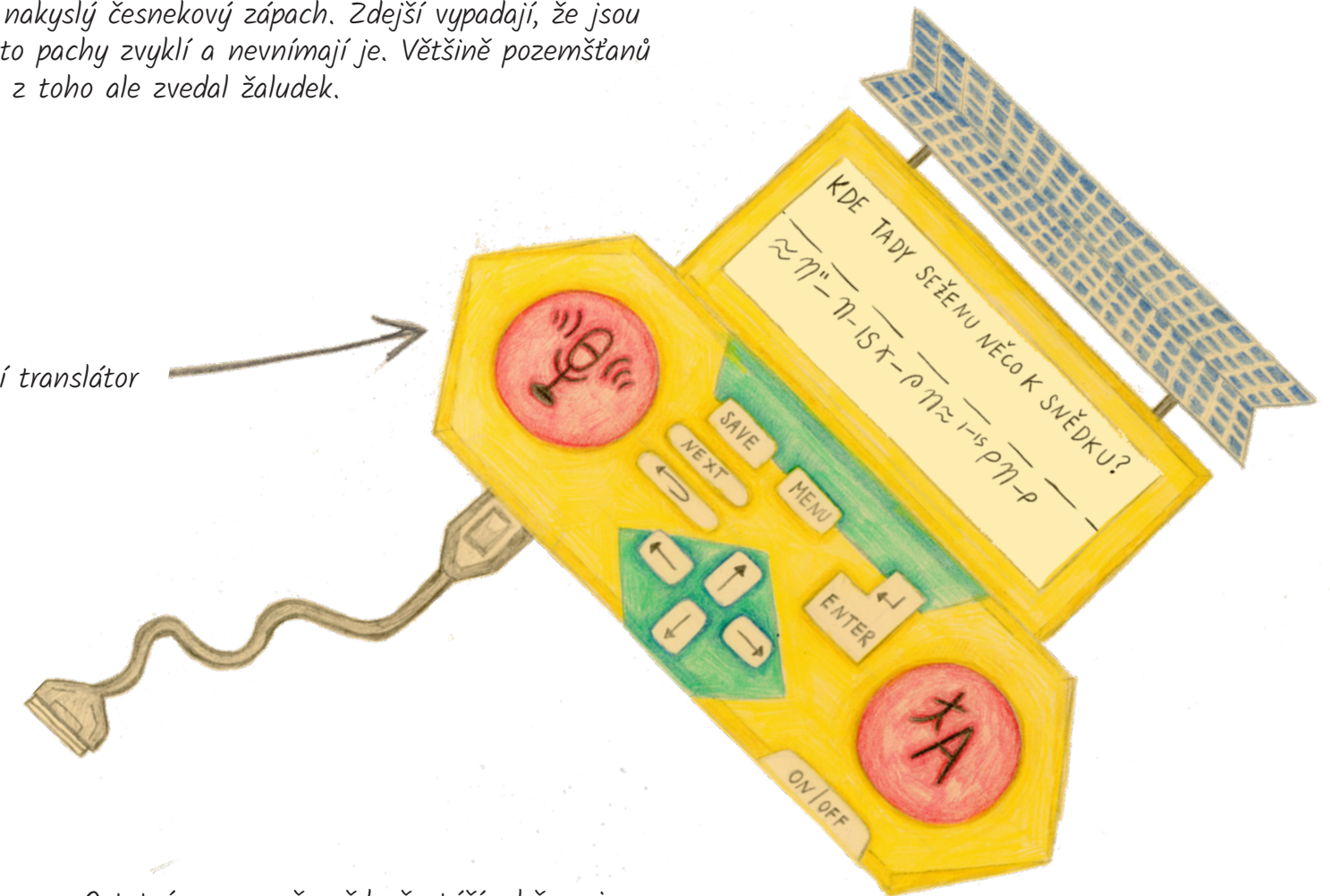
Mimo štěbetání Zdejších tu však panuje relativní ticho. V dáli slyším hučet nějaký stroj, který se však hlasitostí v žádném případě nedá srovnat s motorovým řevem pozemských aut. Všude, kudy chodím, narážím na pěší zóny – kromě malých robůtků tu žádný stroj vidět není.

sluchátka k translátoru

Ovzduší v ulicích je nezvykle čisté a sterilní, nemísí se tu různorodé vůně a pachy, jako je to typické pro pozemská velkoměsta. Dokonce se mi zdá, že občas pro absenci průmyslových výparů cítím i půdu nebo pyl. Čas od času se mi ale stává, že mě do nosu uhodí opar dušené růže nebo nakyslý česnekový zápach. Zdejší vypadají, že jsou na tyto pachy zvyklí a nevnímají je. Většinou pozemšťanů by se z toho ale zvedal žaludek.

kapesní translátor

Ostatní se na mě zvědavě otáčí, občas si ukážou, někteří se mi vyhýbají, ale nikdo velký rozruch nevyvolává. Budu se snažit se s nimi navzdory jazykové bariéře nějak seznámit a ukázat, že se mě nemusí bát a že mi můžou věřit. Chci získat jejich důvěru, abych je mohl začít kreslit a učit se o nich. Času mám dost.

P1SS3~nX
3'n~e5n

PANE
JO!

-n-ISX-e
n~'epp

-3s-7-p
X~p'35

TĚLO ZDEJŠÍCH

Smyslové laloky – každý Zdejší má tři, je v nich uloženo: myslící centrum, centrum lásky, hlavní smyslová centra a rozmnožovací ústrojí.

Zdejší nemají ramena jako taková, nedisponují totiž lopatkami.

Zápěstí Zdejších není tolik zúžené, jako to naše.

Kvůli speciálnímu rozložení kostí v nártu má Zdejší v běžném postoji špičky vždy takto rozkročené.

Čtyři prsty a chápavý palec fungují na stejném principu jako u nás, lidí.

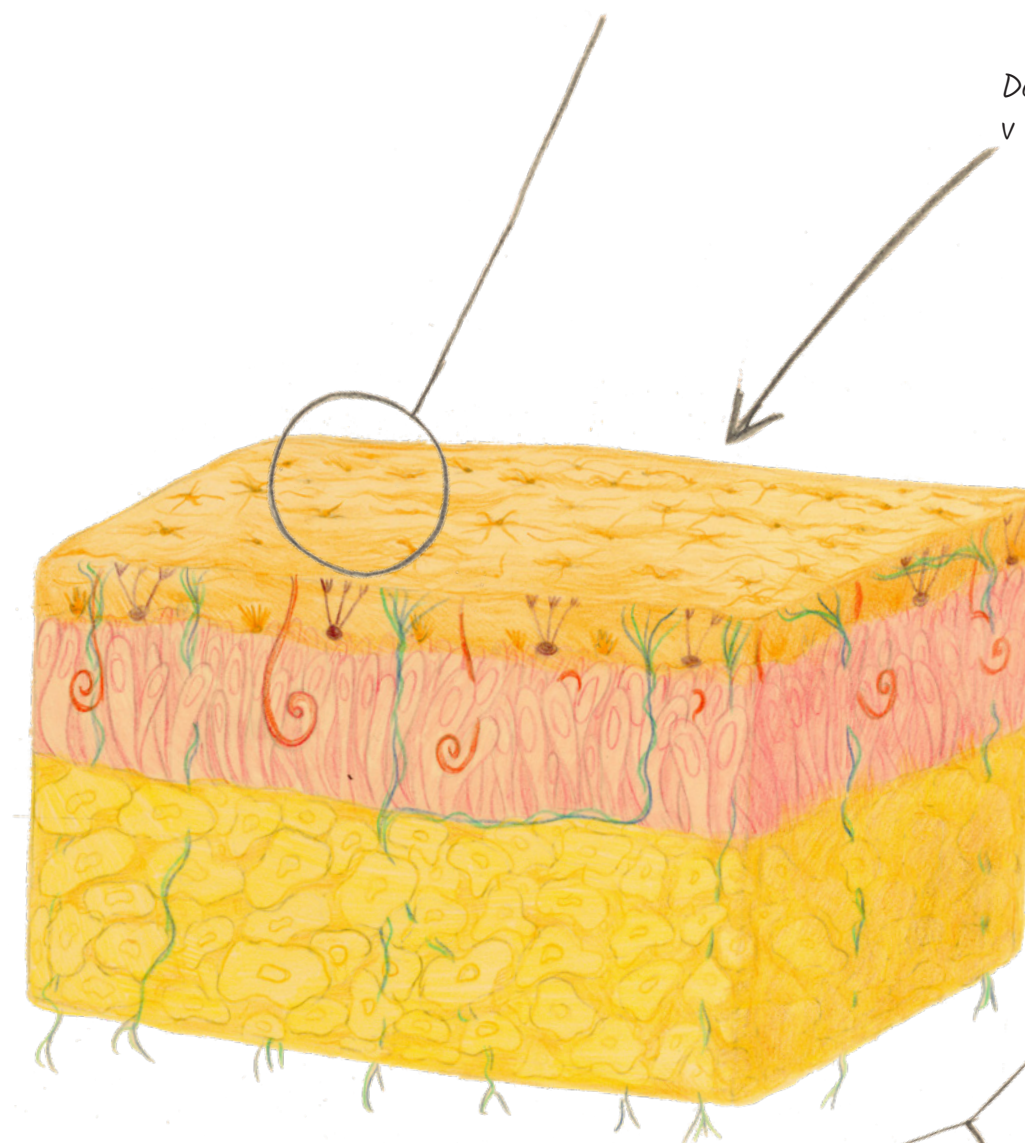

Kůže je sytě oranžová, tuhá, pevná, pórovitá a odolná vůči prudkému slunečnímu záření. Dobře také reguluje tělesnou teplotu – vylučuje hodně potu, v zimě naopak zadržuje vodu – stáhne póry a co nejvíce se zahřívá.

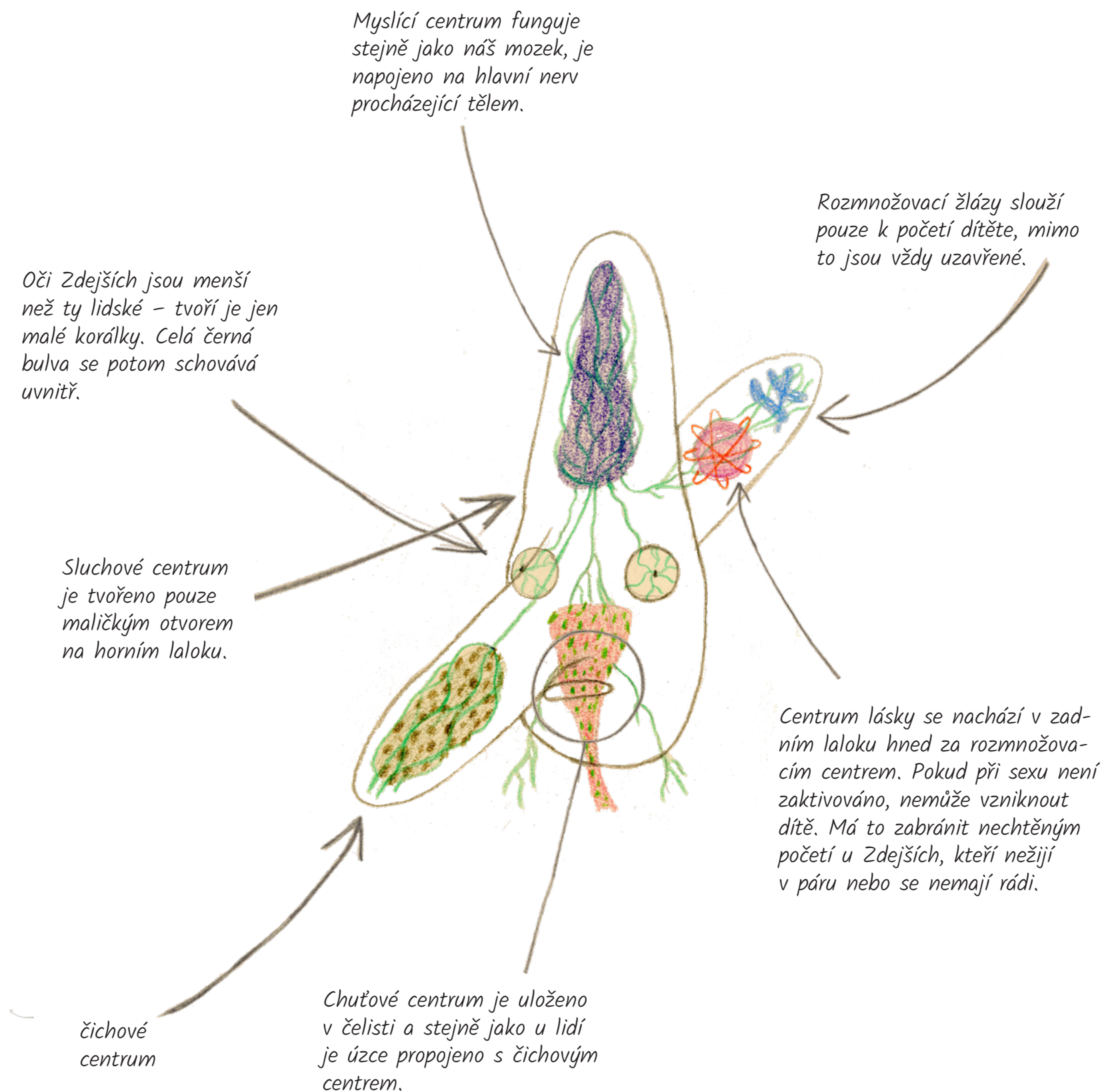
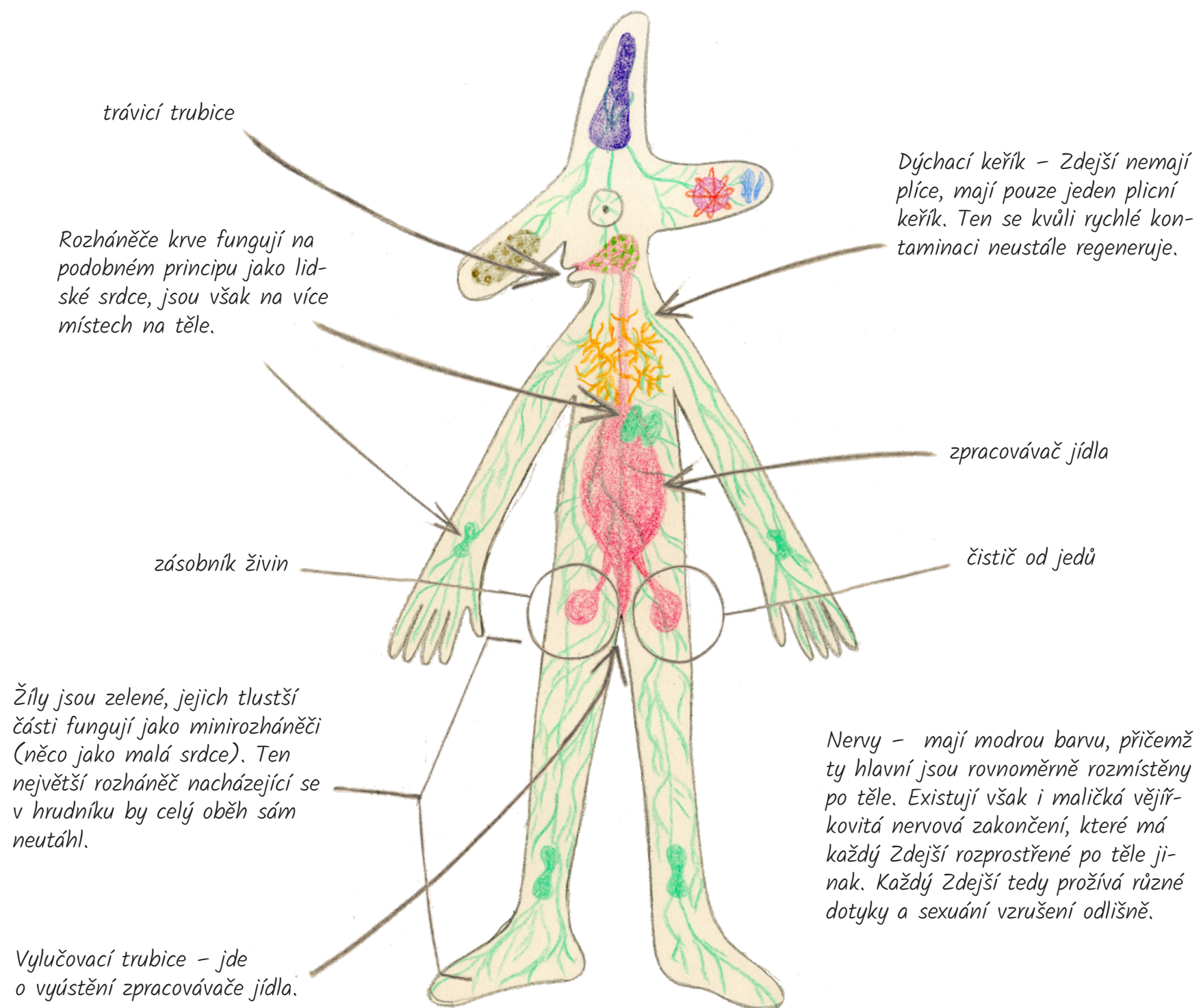
Dermis je pokožka Zdejších, nachází se v ní vyústění všech žlázek a pórů.

Epidermis = škůra, jsou v ní uloženy stahovače pórů, pigmentové buňky a potní žlázy, prochází jí žíly a nervy.

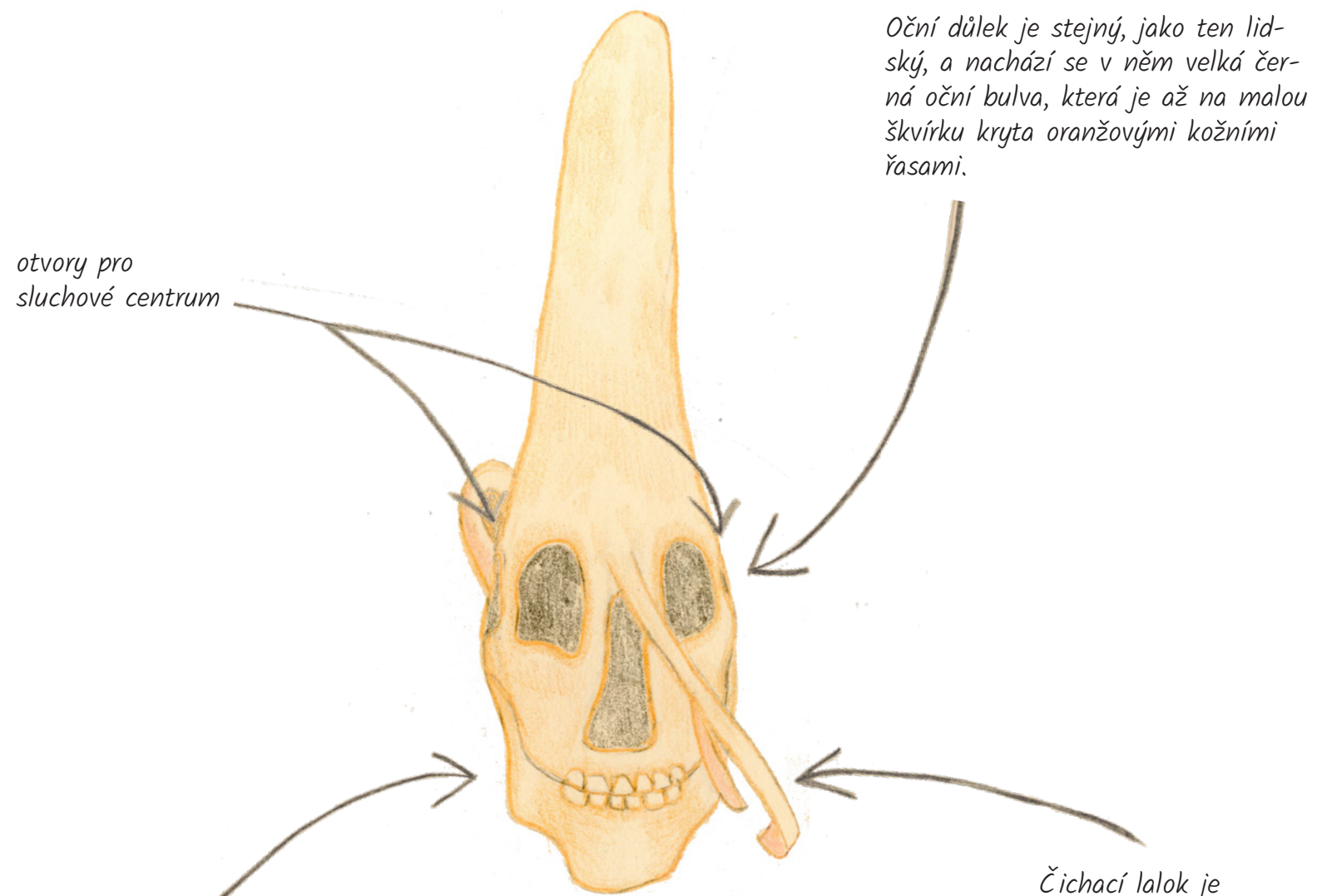
Podkožní tkáň neboli podkoží – nachází se zde tuková vrstva, ústí z ní žíly a nervy.

ORGÁNY

KOSTRA

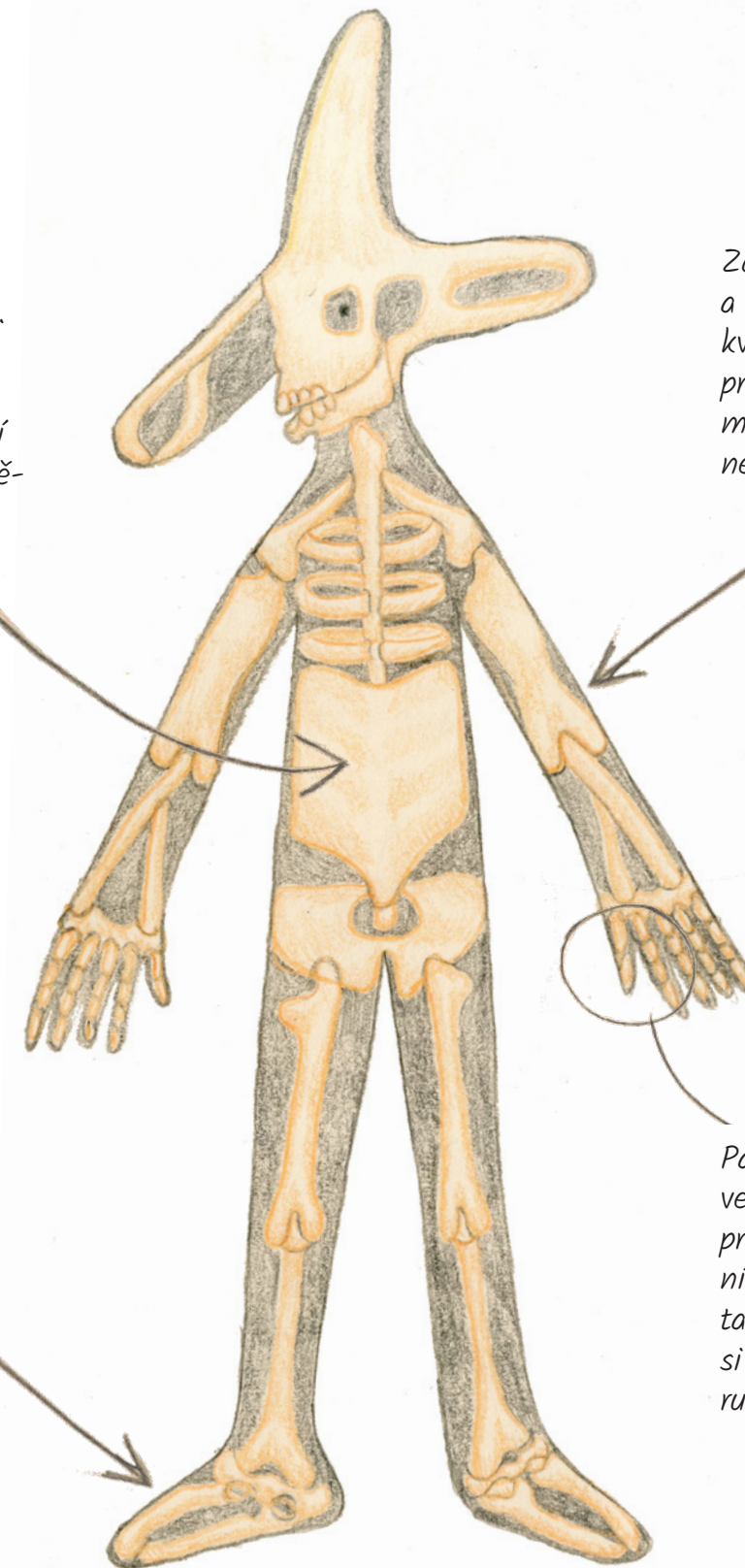
Oční důlek je stejný, jako ten lidský, a nachází se v něm velká černá oční bulva, která je až na malou škvírku kryta oranžovými kožními řasami.

otvory pro sluchové centrum

Zuby Zdejších jsou rozloženy podobně jako ty naše. Liší se v tom, že mají pouze dvě řady stoliček. Zdejší jsou totiž býložravci, a tudíž nepotřebují tolik silných drtivých zubů k rozměňování masa.

Čichací lalok je schovaný v kostní dutině, která ho celý ochraňuje. Zdejší čichají přes kožní póry.

Před břichem se Zdejších rozprostírá pancéř, který zepředu chrání jejich orgány. Zdejší jsou tedy mnohem zranitelnější zezadu – skoro jim není pomoci, pokud mají na zádech nějaké větší zranění. Často to totiž znamená, že jsou poškozeny i orgány.

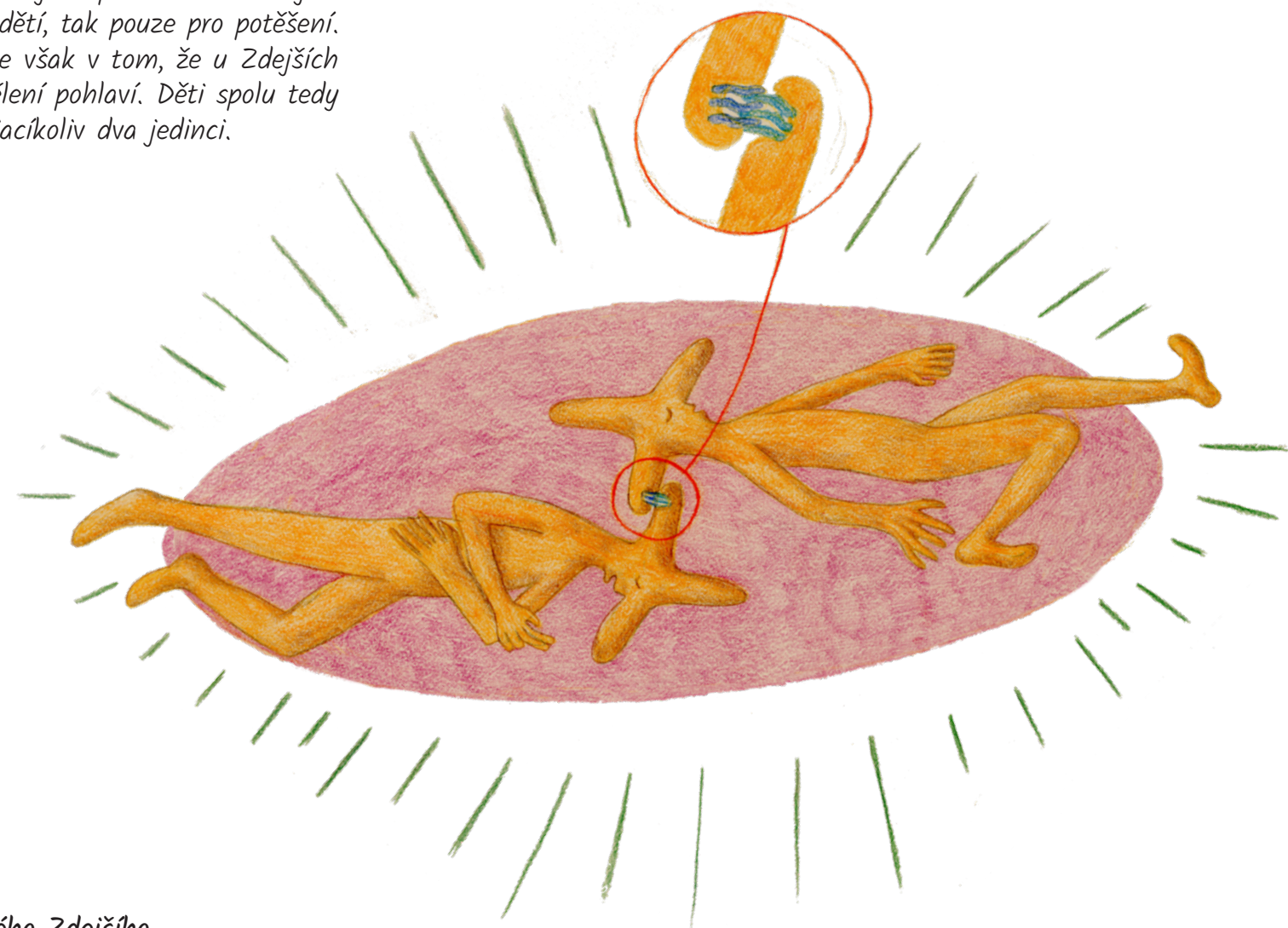
Zdejší mají silnou pažní kost a na ni napojené svaly. Je to kvůli tomu, aby zvládli hodně práce rukama. Využívají totiž manuální sílu mnohem více než my.

Zdejší nemají prsty u nohou, jejich velké nártky však slouží stejnému účelu jako naše prsty – k vyvažování rovnováhy. Dvě velké nártové kosti jsou sice pružné a pevné, ale nezvládnou se prohnut tolik, jako by to bylo možné v případě prstů.

Palec mají narozdíl od nás ve stejné rovině jako ostatní prsty. Nejsou tedy tolik zruční a nezvládnou uchopit věci tak, jak to umíme my. Často si tedy musí pomáhat oběma rukama.

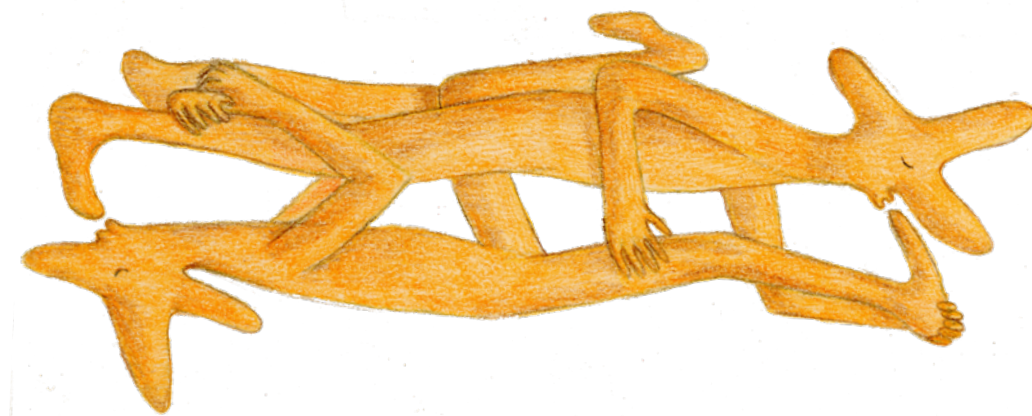
SEX ZDEJŠÍCH

Zdejší mají stejně jako pozemšťané sex jak za účelem plození dětí, tak pouze pro potěšení. Zásadní rozdíl je však v tom, že u Zdejších neexistuje rozdělení pohlaví. Děti spolu tedy mohou zplodit jacíkoliv dva jedinci.

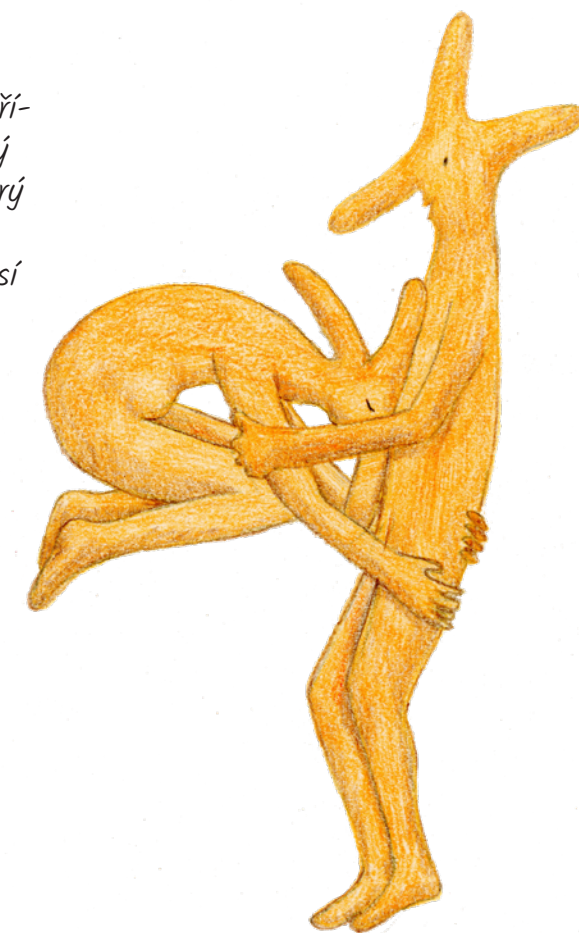
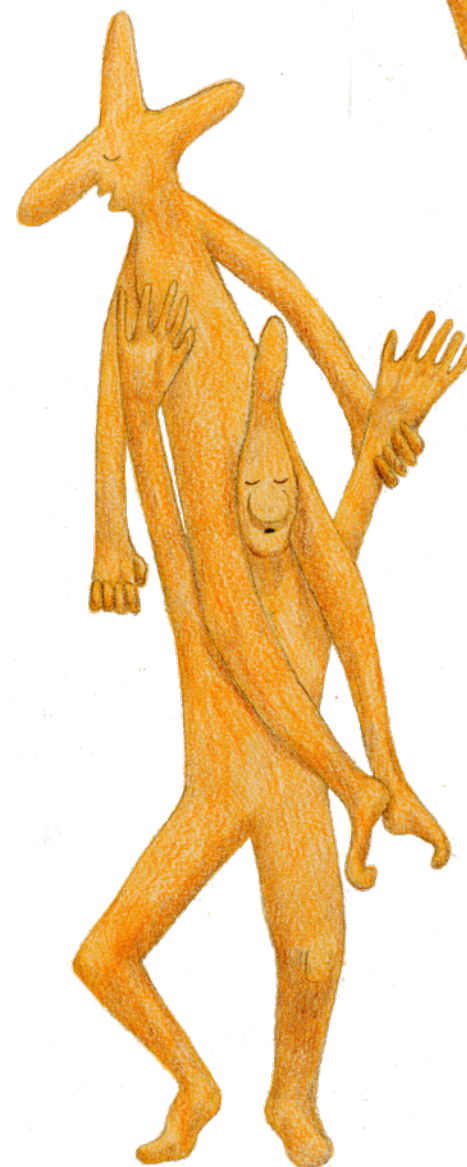
Akt početí nového Zdejšího

Ke zplození nového Zdejšího dojde spojením substancí dvou pohlavních žláz, z čehož vznikne substance nová. Pohlavní žlázy se u každého jedince nacházejí na konci zadního laloku – ze spodní strany je zde malý otvor, který k sobě jedinci při páření přiloží, aby se chemické substance mohly smísit. Toho je docíleno tak, že se maličké řasy z pohlavních žláz otírají o sebe. Zárodek se poté vznese do vzduchu, kde mladý Zdejší začne „zrát“. Obvykle to trvá okolo pěti pozemských měsíců, než doroste v dospělého jedince.

Sex jenom tak

Každý Zdejší má nervová zakončení v těle rozprostřena jinak. Každému je tedy také příjemné úplně něco jiného a neexistuje žádný univerzální vzorec pro sexuální chování, který by se dal na všechny aplikovat. Pokud jsou dva Zdejší novými sexuálními partnery, musí spolu zpočátku navzájem objevovat, co se jim nejvíce líbí a co je sexuálně vzrušuje.

NAROZENÍ NOVÝCH ZDEJŠÍCH

Mladé páry se většinou při této příležitosti odstěhují dál za město do malých kulatých baráčků, kde se připravují na miminko a velebí tam svůj domov. Většinou už mají na tuto fázi našetřeno, aby ji mohli prožít v klidu a bez přílišného stresu nebo vnějšího rozptýlení. Mají zde knihy, relaxují, odpočívají a hodně spí – před dozráním dítěte je totiž potřeba nabrat pokud možno co nejvíce energie.

Když se má dítě narodit, jeden z rodičů se automaticky vzbudí. Poté oba partneři přiběhnou k oknu a vyhlížejí miminko, které dosud dozrávalo na obloze. Obvykle stačí počkat hodinu nebo dvě, občas však znepokojení Zdejší čekají i do rána na to, až se dítě pomalu snese do jejich dlaní.

OBYDLÍ

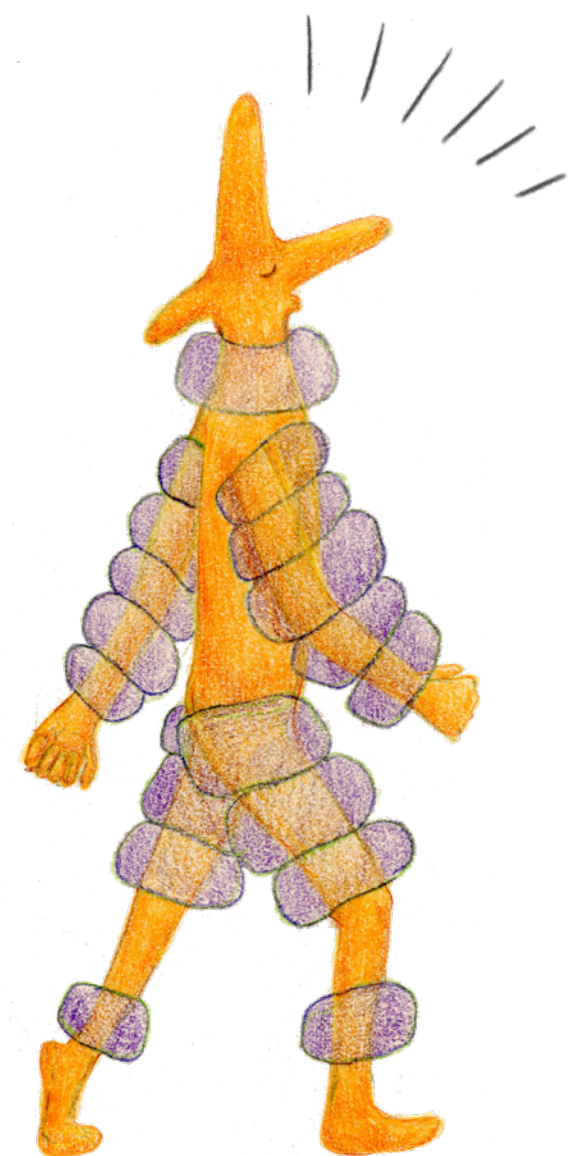
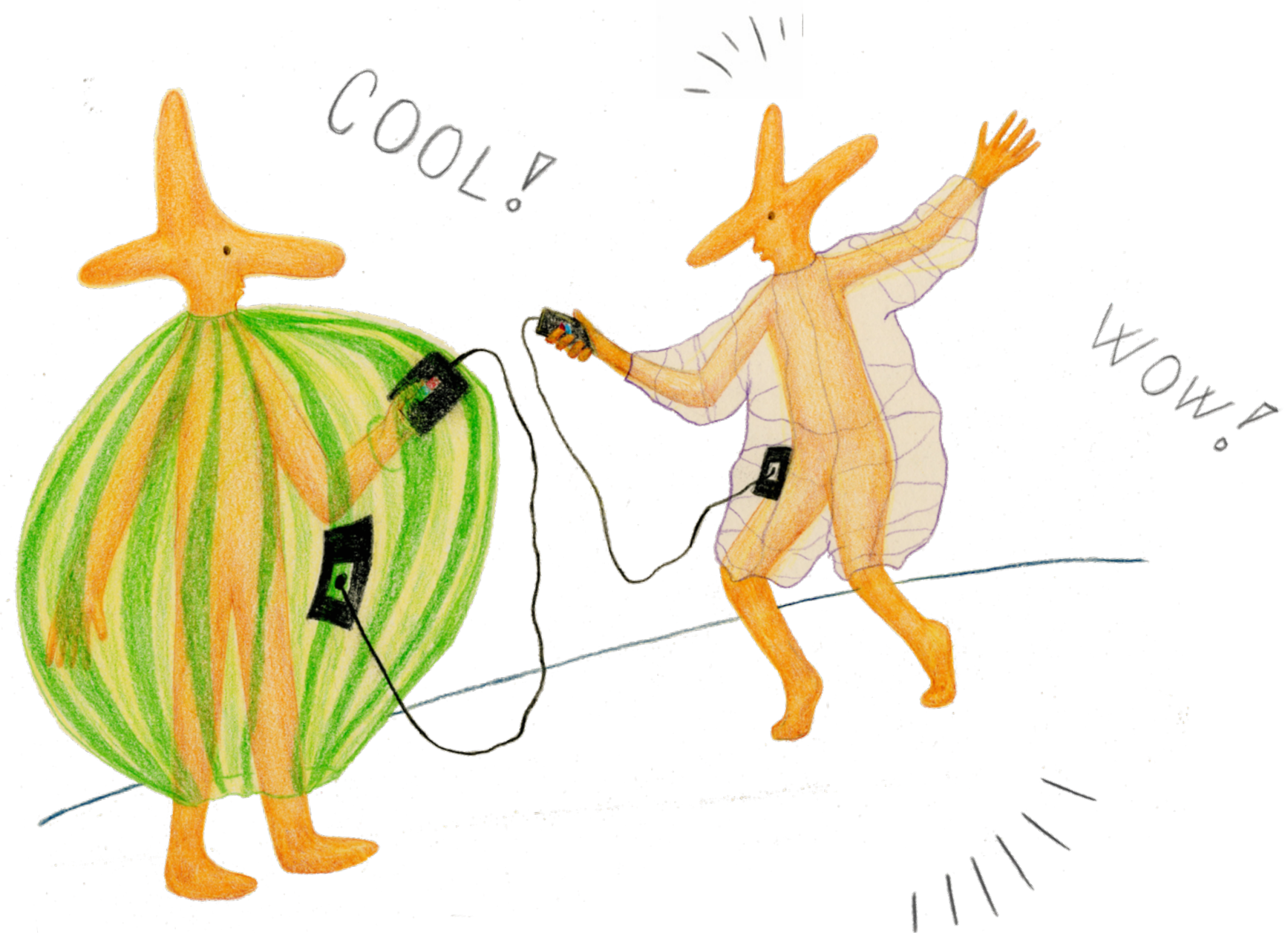

Takto vypadá typický dům Zdejších. Každý Zdejší je jiný, takže si jednotlivé rodiny zařizují obydlí podle svého vkusu a zájmů.

Zdejší se nejčastěji stěhují do nového domu, když založí rodinu a dítě už trochu povyroste. Základní sestava je tedy Zdejší-Zdejší-dítě. To se v průběhu jejich života může proměňovat (rodina se rozdělí, dítě se odstěhuje apod.)

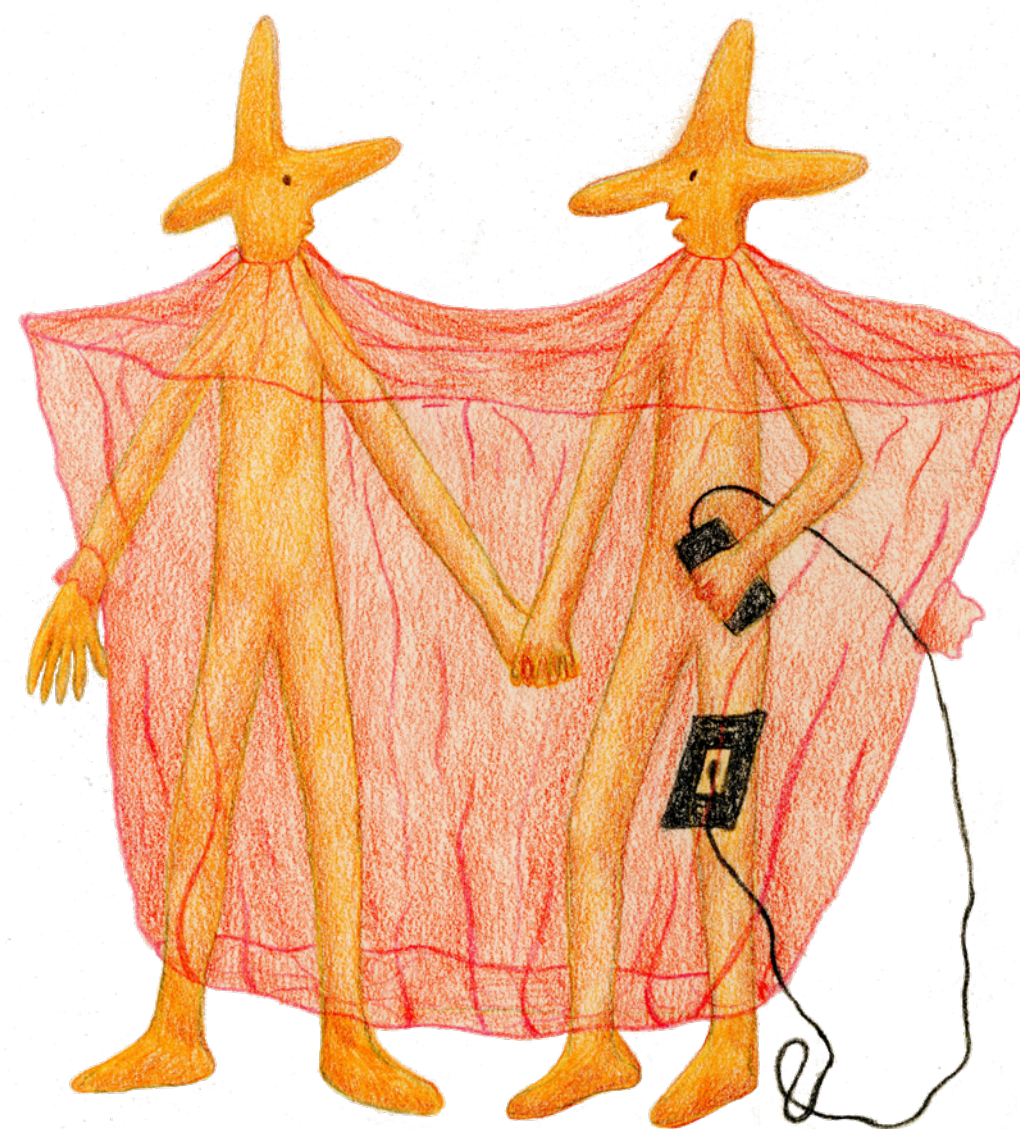
Zdejší jsou zvyklí být převážně nahí, a to i když jsou ve společnosti. Podnebí na Neoteře se dá po většinu roku srovnat s pozemským středoevropským jarem – což znamená hodně slunce, slabý větřík a teploty kolem 18 stupňů Celsia. Zdejší se do tohoto podnebí vyvinuli, takže mu jsou dokonale přizpůsobeni a nepotřebují nosit oblečení. Koncept nahoty nevnímají jako my lidé. Nestydí se za své tělo a mají pocit, že není co skrývat.

MÓDA

Obleky do zimy (pneumobleky)
Párkrát do roka však přijdou studenější období, kdy se teplota vzduchu pohybuje kolem nuly. To už Zdejší nosí speciální obleky, které si naplní horkým vzduchem, jehož teplotu nadále regulují. Postupem času se začaly vyrábět různorodé typy a modely, takže si každý přijde na své. Někteří Zdejší začali nosit i kousky, které jsou lehce ochlazovací nebo které v sobě mají vzduch teplotně srovnatelný s tím okolním – to už je však spíše záležitost stylu a týká se to jen těch větších módních fanoušků.

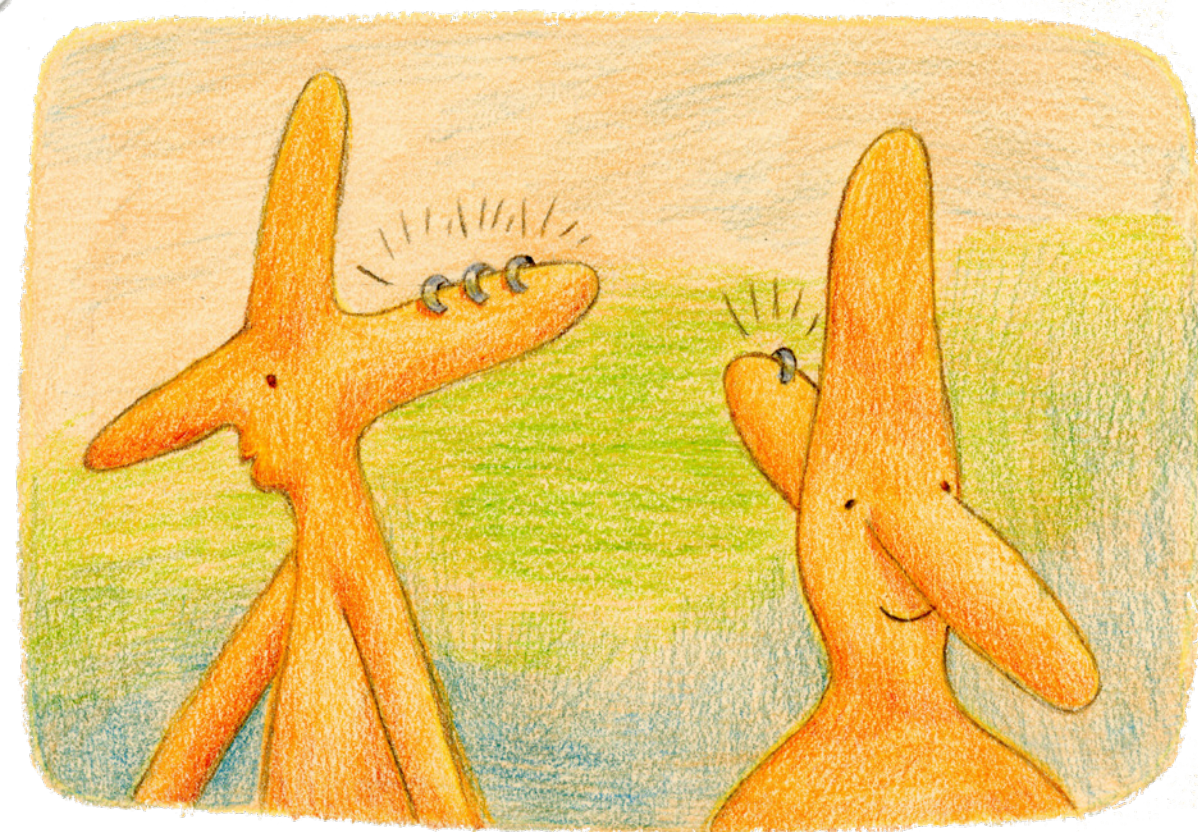
SPOLU PROTI
MRAZU!

Zdejší a vlasy

Zdejší v dnešní době vlasy ani chlupy už nepotřebují. Po staletí si je odstraňovali, až jim například tělesné ochlupení úplně přestalo růst. Dříve bylo užitečné na zimu, od vynálezu pneumobleků už pro něj ale není žádné využití. Zato jejich ochlupení na hlavách se ještě tak úplně nevytratilo. Mezi obyvateli Neoter-ry je považováno za něco nevábného a odpudivého, takže si ho většina z nich úzkostlivě holí.

Malé strniště je ještě akceptovatelné, vlasy dva centimetry dlouhé už ne. Na Zdejší s porostlými laloky se kvůli tomu ostatní dívají skrz prsty. I proto v poslední době vznikají hnutí Zdejších, kteří si záměrně neholí ochlupení na lalocích a nechávají ho růst, aby vyjádřili solidaritu s těmi, kteří se holit nemohou nebo to nezvládají. Stále se však najdou majitelé podniků, kteří „ochlupené“ jedince nepustí dovnitř.

Náušnice za každé zklamání

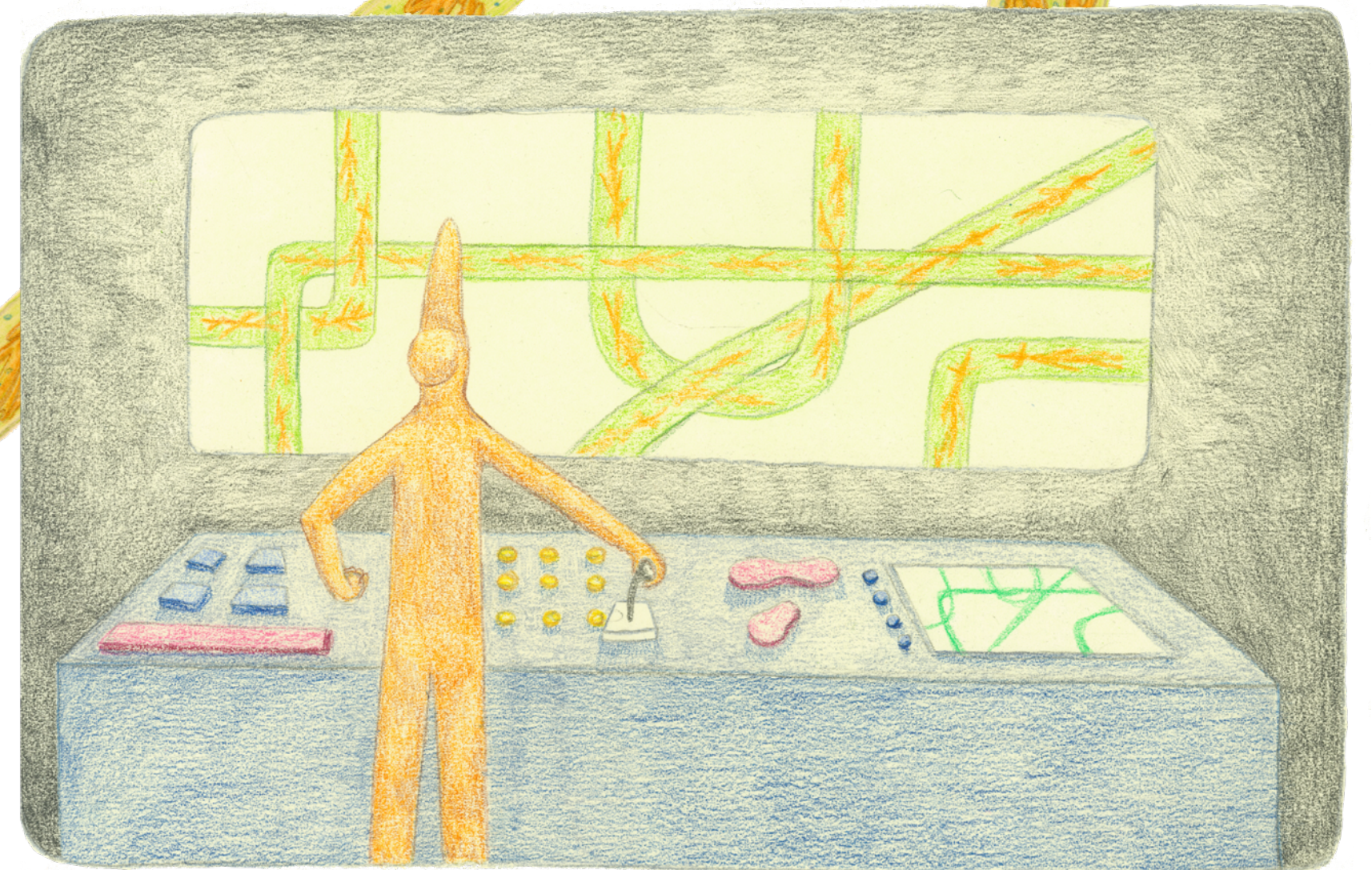
Pokud jsou Zdejší zklamáni vztahem, který nedopadl podle jejich představ, vědí, že to není tragédie. Berou to zkrátka jako součást života a romantických vztahů vůbec. Dají si prostor a čas na to být smutní, ale jakmile cítí, že už se s rozchodem smířili a je čas jít dál, dají si do zadního laloku náušnici jako připomínku na ono spojení s konkrétním druhým Zdejším. Je v rámci nepsaných pravidel slušného chování se druhého Zdejšího v běžné konverzaci neptat, za co si konkrétně náušnici nasadil. Někteří Zdejší nosí náušnice celý život, pokud se však někdo rozhodne šperk už nemít, tak má právo si ho sundat.

TUBUS

Tubus platí na Neoteřě už po staletí za nejefektivnější a nejrychlejší způsob dopravy po městě. Postupem času se jeho trubky zužovaly, aby poskytly více místa okolnímu životu. Jejich zúžení je sice prospěchem pro ty, kteří tento způsob transportu nevyužívají, ale pro běžné Zdejší ze střední a nejchudší třídy, kteří musí každý den dojíždět přes celé město do práce, je to velmi nepříjemné. Nikdo totiž není rád, když je jeho osobní prostor narušován – a blízkost jednotlivých Zdejších v tubusech začala být extrémní a pro někoho nesnesitelná.

Pasažéři se tedy po letitých zkušenostech využívání tubusu naučili kompletně vypnout myslící centrum a dostat se do vegetativního stavu. Městští představitelé si toho všimli a začali tubus napouštět hustou oxytekutinou, která nejenže obsahuje bublinky kyslíku, které Zdejší mohou přijímat kůží i ve svém vegetativním stavu, ale zároveň zvláční jejich tělo, aby lépe a rychleji klouzalo přes všechny zatáčky a křižovatky.

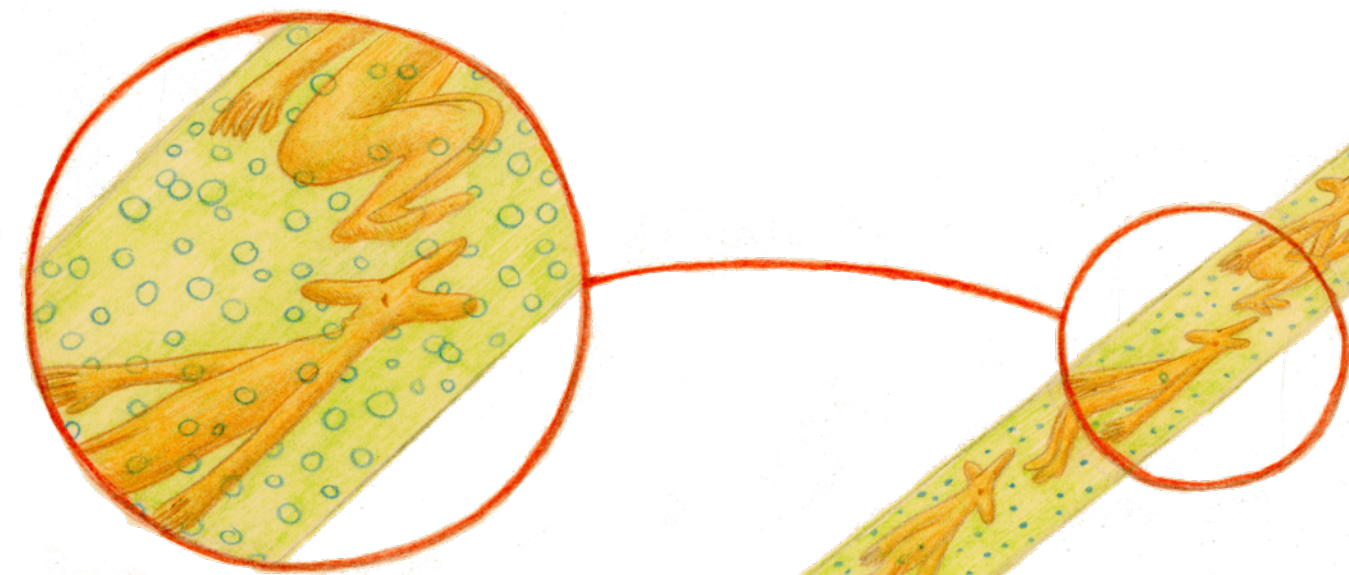
Tubus začali hojně využívat také Zdejší bez domova, neboť jim není vedením města povoleno spát v noci venku. Vegetativní stav v tubusu je pro ně dobrá alternativa – není jim zima ani horko, nevnímají hlad a nemusí přemýšlet o své žalostné situaci.

KONTROLOR DOPRAVY

Ve své pracovně má obrovskou interaktivní mapu tubusu, na které kontroluje, zda všechno funguje, jak má. V případě incidentu posílá na místo kvalifikované Zdejší, kteří problém vyřeší.

Kontroloři dopravy pracují na směny, aby mohli dávat pozor na provoz tubusu 24 hodin denně.

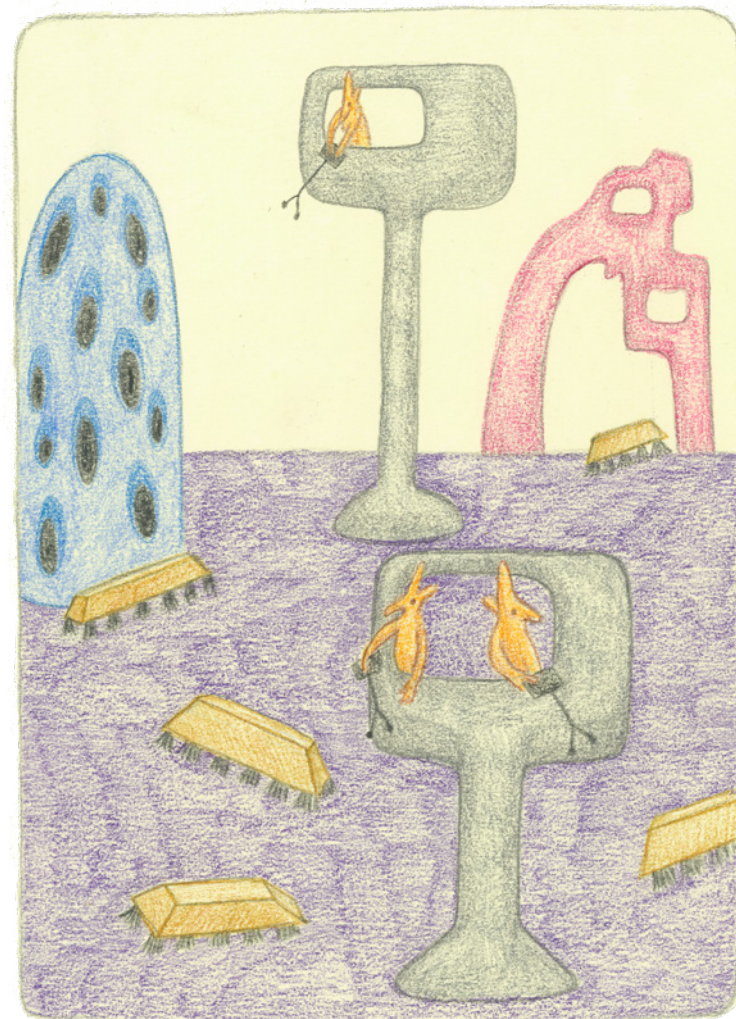
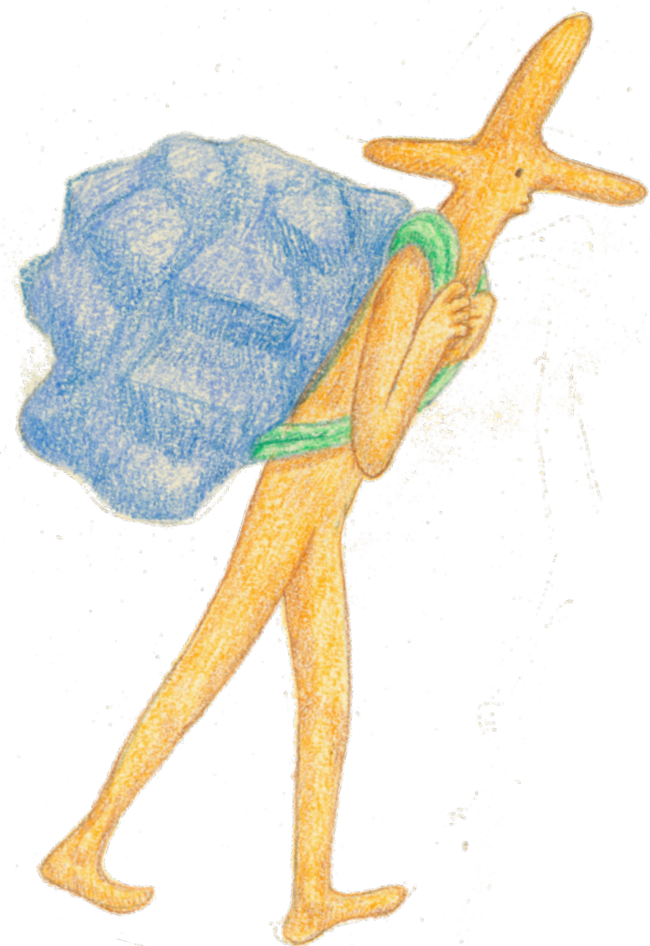

PRÁCE VE MĚSTĚ

Opravař cestovatel

Je placen městem a vždy s sebou nosí všechno základní opravářské náčiní. Při svých pochůzkách se stavuje převážně u starších Zdejších a zjišťuje, zda nepotřebují něco zadarmo opravit. Zdejší tyto opraváře mají rádi a často je u sebe doma pohostí, aby projevili vděk. Ve městě už je několik stálých opravářů, kteří dělají svou práci dlouhá léta a všichni si je zamilovali.

Operátor robouklížeče

Po městě je strategicky rozmístěno několik věží, na nichž stojí operátoři a řídí robouklížeče. Z výšky dobře vidí, kde je co potřeba uklidit, a posílají za tím roboty, aby si s nepořádkem poradili. Každý operátor má svůj rajón a robouklížeč je naprogramován tak, aby jeho hranici nepřekročil.

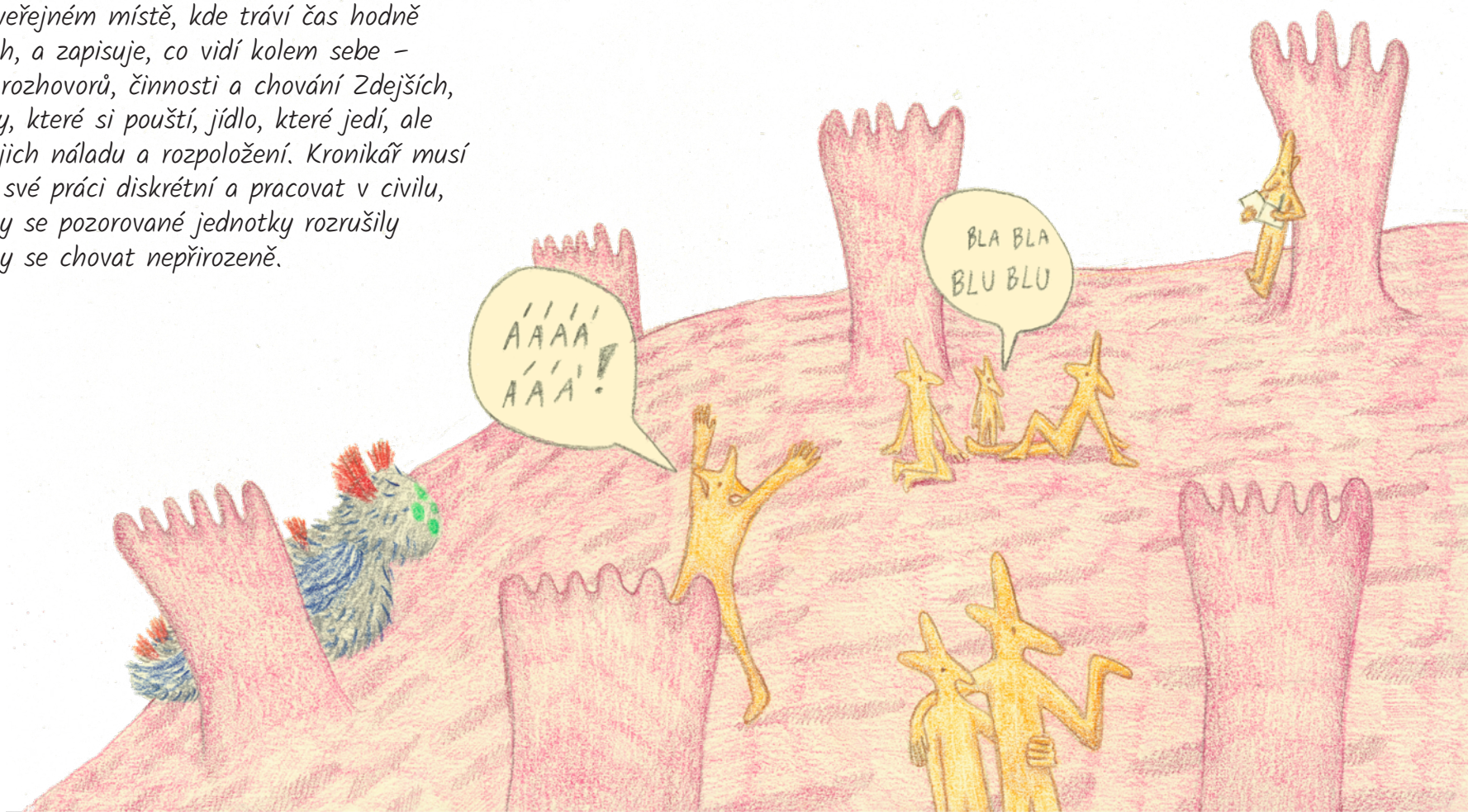
DNES BUDE ZIMA
A DEŠTIVO!!!

Nosič důležitých zpráv

Běžně nosí zprávy týkající se počasí. Pokud se však ve městě odehraje nějaká katastrofa, všichni Zdejší musí pečlivě sledovat oblohu a čekat na důležité zprávy a pokyny, které nosiči ukazují. Po obloze jich létá několik a jsou rozděleni podle čtvrtí, aby jich všude bylo stejně a každý Zdejší si vzkazu stoprocentně všiml. Nosiči mají k ústům občas připevněný megafon a několik hodin informaci opakují, aby ji slyšeli skutečně všichni a všude.

Kronikář všednosti

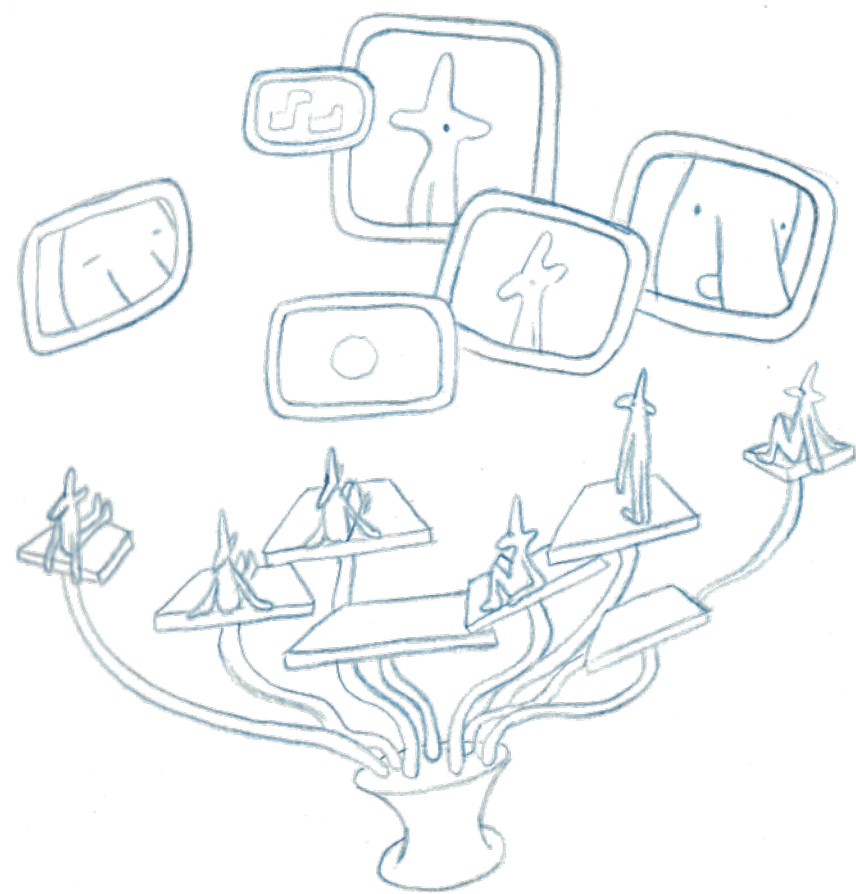
Kronikář všednosti sedí v parku nebo na jiném veřejném místě, kde tráví čas hodně Zdejších, a zapisuje, co vidí kolem sebe – útržky rozhovorů, činnosti a chování Zdejších, písničky, které si pouští, jídlo, které jedí, ale také jejich náladu a rozpoložení. Kronikář musí být ve své práci diskrétní a pracovat v civilu, jinak by se pozorované jednotky rozrušily a začaly se chovat nepřírozně.

VOLNÝ ČAS

Zdejší rádi tráví svůj volný čas rozmanitě. Zde je pár příkladů z celého kvanta aktivit, kteří obyvatelé města ve volných chvílích provozují.

(Mono)kino

Do monokina může jít každý. Dávají v něm vždy jen jeden film, ale aktivních pláten je více. Na každém z nich je snímek promítán jiným způsobem a z jiné perspektivy, a to podle naladění a požadavků konkrétního sledujícího. Před začátkem filmu jsou, stejně jako u nás, promítány reklamy, i když jsou pro všechny přítomné otravné.

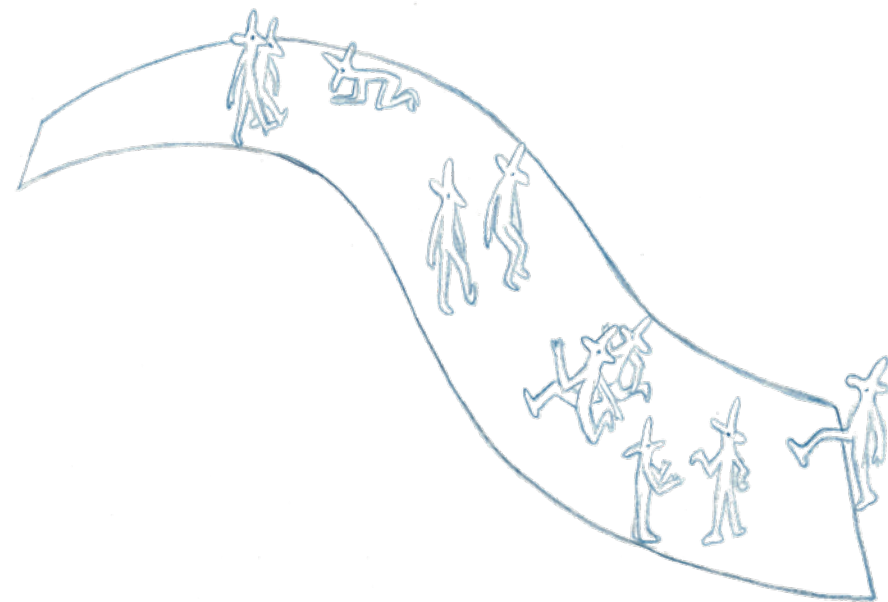
Někteří Zdejší si během filmu rádi sedají od plátna k plátnu a porovnávají jednotlivé verze mezi sebou. Stala se z toho místní atrakce a je to oblíbené trávení volného času v dlouhých teplých večerech.

Festival chození přes Haščachafme

Přes širokou řeku Haščachafme protékající městem se klene mnoho obrovských i menších mostů.

Festival se koná pravidelně každý půlrok a jeho hlavní náplní je to, že Zdejší přecházejí libovolně dlouho přes mosty svého výběru tam a zpátky.

Mohou jít ve skupinkách, sami, ve dvou nebo třeba celá rodina. Můžou nebo nemusí mluvit, můžou jít nonstop 5 minut nebo 5 dní – to všechno je na každém z účastníků. Je to pro ně příležitost, jak si trochu odpočinout od života a při monotónní chůzi si trochu popřemýšlet.

Kalich Orfécie ve dvou

Zdejší mají možnost jít do hospody a vypít si kalich z květů Orfécie s někým, koho předtím nikdy nepotkali. Orfécie je rostlina, v jejímž květu se tvoří žlutá alkoholová tekutina s bublinkami, chutí podobná pozemskému šampaňskému. Akce probíhá tak, že napřed vyplníte do dotazníku pár informací o sobě – pořadatelé akce vás potom na hodinu až tři spárují s někým, s kým musíte v místnosti trávit čas a popíjet z kalíšku. Pokud je Zdejší abstinent, může si kalíšek samozřejmě naplnit vodou. Spárování Zdejší si mohou povídat nebo mlčet – jak je libo. Čím déle tam spolu oba jsou, tím jsou výsledky akce zajímavější a rozhovor podnětnější. Pointou akce je hlavně to, že pořadatelé schválně dávají dohromady dvojice naprosto neslučitelné, co se společenské vrstvy, názorů a životního stylu týče.

Umělecké vybití

Na klidných prostranstvích města jsou občas stupínky, na které může kdokoliv kdykoliv vystoupit a umělecky se vybití. Může tančit, zpívat, jen tak sedět a zírat, může řečnit, řvát nebo malovat. Každý Zdejší se může přijít podívat. Několik Zdejších je pověřeno pořízením záznamů tohoto vystoupení, které se potom prodávají u stánku vedle. Akce zpravidla pomáhají organizovat bezdomovci nebo velmi chudí lidé, peníze z prodaných nahrávek jdou na jejich potraviny, bydlení a celkové zlepšení podmínek jejich života.

ZDEJŠÍ V NOCI

1. Zdejší nemůže spát, prochází se, v hlavě se mu honí spousta myšlenek.

POČKAT

TÁDA DÁ
DADÁDÁ!

2. Když se mu některá z myšlenek zamlouvá a zdá se mu hodná dalšího přemýšlení, rozhodne se ji zachytit a více ji rozvést.

3. Celý koncept si promýšlí, může to trvat pár minut nebo i pár hodin.

CHMMM...
NO ALE,
VLASTNĚ...
CHMMM...

4. Dojde ke Stanici náhlých nápadů a vezme si zde papíry a tužku.

5. Myšlenku sepíše.

6. Vydá se do Knihovny nočních myšlenek, aby zde mohl na recepci odevzdat rukopis své myšlenky.

Každý Zdejší občas nemůže spát a přemýšlí nad věcmi, které by ho možná přes den kvůli všeobecnému shonu ani nenapadaly. Když se jim tohle stane, nezůstávají doma a nezírají do zdi, ale jdou se projít. Dobře totiž vědí o Knihovně nočních myšlenek, která jim umožňuje každé jejich noční rozjímání zaznamenat.

BERTE SI!

KNIHOVNA NOČNÍCH MYŠLENEK

V knihovně jsou stěny všech pater kromě přízemí prosklené. Budova je otevřená od 8 večer do 8 ráno. V čítárně se smí pouze šeptat, Zdejší to většinou respektují a pokud ne, upozorní se navzájem. Je to oblíbené místo na klidná rande pro mladé Zdejší.

RECEPCE – Pouze předá rukopis dál.

PŘÍZEMÍ – Porota složená z vědců různých oborů a obyčejných Zdejších vybere, zda budou sepsanou myšlenku zkoumat dál (v případech, kdy by mohla mít přelomový význam pro vědu/společnost), nebo zda ji pouze přepíšou na stroji a dají do Oddělení s volným výběrem (1. patro) tak, jak je.

1.PATRO – Oddělení s volným výběrem – Knihy jsou zde needitované, neuspořádané a v kupách.

2.PATRO – Oddělení editovaných a rozšířených prací – zde se nachází práce, které byly vědci a odborníky shledány jako podnětné. Jsou rozděleny do kategorií pro větší přehlednost.

3.PATRO – Čítárna – Zdejší si sem mohou přinést maximálně deset knížek ze spodních dvou pater a prohlížet si je tu. V čítárně k dispozici barely s vodou a ochucenými nápoji.

KOMUNITY ZDEJŠÍCH V PŘÍRODĚ

Někteří Zdejší preferují život v přírodě před tím městským. Za účelem obživy se zde věnují převážně zemědělským pracem – pěstují všemožné plodiny a tím, co vyroste, poté zásobí Zdejší ve městě. Bohužel za svou práci většinou nejsou spravedlivě ohodnoceni, a tak musí kromě oficiálního městem zřízeného pole pracovat ještě na tom vlastním, kde pěstují jídlo pro sebe a svou rodinu.

Existují však i Zdejší, kteří chtějí být na penězích i na městě nezávislí. Zakládají proto soběstačné komunity, ve kterých jedinci společně vlastní a obdělávají několik polí a živí se pouze tím, co si sami vypěstují. Nevýhodou pro ně je, že neplatí městu daně, takže ani nemají nárok na bezplatnou lékařskou péči a další občanské výhody. Za staletí tohoto způsobu života se však dobře naučili si poradit i bez peněz – často se například hrstka mladých Zdejších z komunity chodí do města vyučit dovednostem, kterých je u nich v komunitě zrovna potřeba, a po pár letech se vrátí domů, aby je zde praktikovali a předávali dál.

Vedení města se tento proces nelíbí, neboť pro běžnou společnost Zdejších z práce těchto svobodomyšlných přírodnanů neplyne žádný užitek. Naopak – „nepoctiví přírodnané“ se chodí vyučit na školy, kde studium platí právě pracující lid ze svých daní. Jsou také kritizováni za to, že využívají přístupnost a vstřícnost systému, který následně opustí, aniž by do něj na oplátku něčím přispěli.

HMOTA A JEJÍ ZPRACOVÁNÍ

Jde o jednu z nejdůležitějších činností Zdejších žijících v přírodě. Kumulují odpad svážený z města, třídí ho a následně ho odvezou do sopky, kde je díky jednoduchému systému opět přetaven na Hmotu.

Po zpracování je Hmota využita k výrobě předmětů denní potřeby, do stavebních materiálů a tak dále. Prakticky vše, co je ve městě, je postaveno z Hmoty nebo z jejích sloučenin s jinými látkami v různých poměrech.

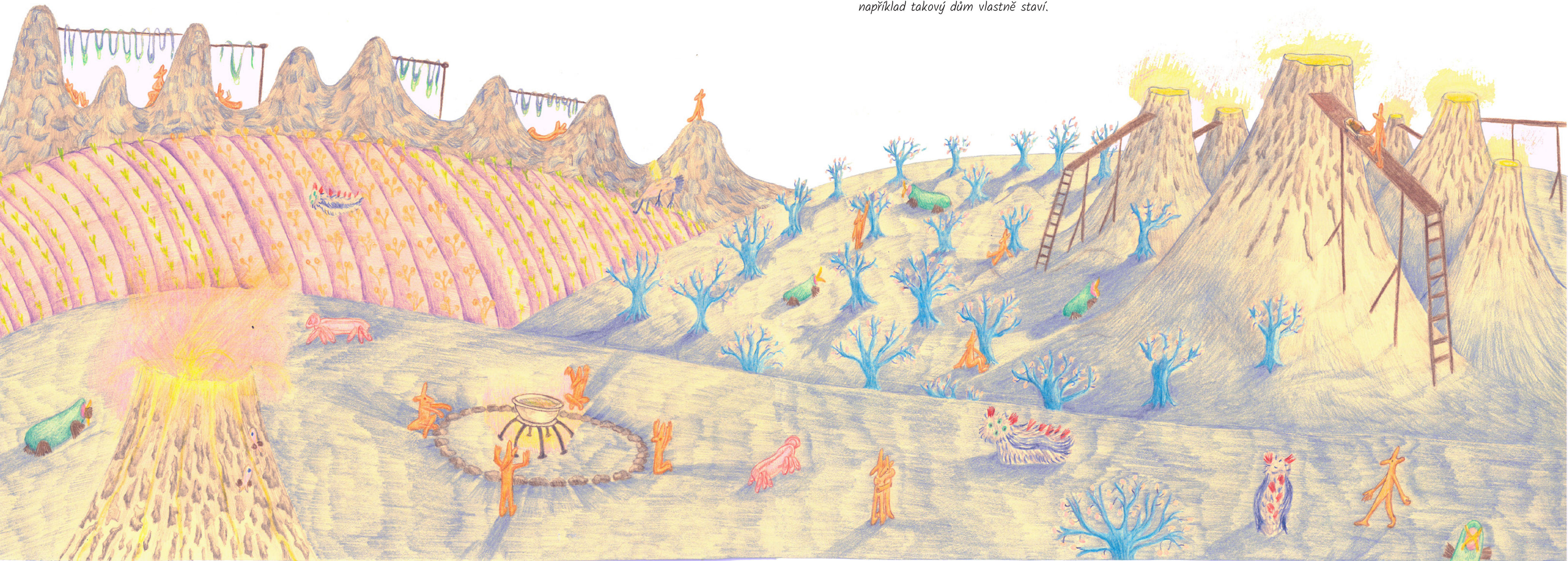
Bohužel platí, že Hmota s každým svým přetavením postupně degraduje a stává se materiálem méně pevným a odolným. V první fázi ji lze používat na stavbu domů i mostů, poté už pouze laviček a dětských hřišť, následně se z ní dělá nábytek a různé dekorace. V poslední fázi je využívána už jen na obaly potravin. Nakonec je tak jemná a měkká, že ji nelze využívat už prakticky k ničemu.

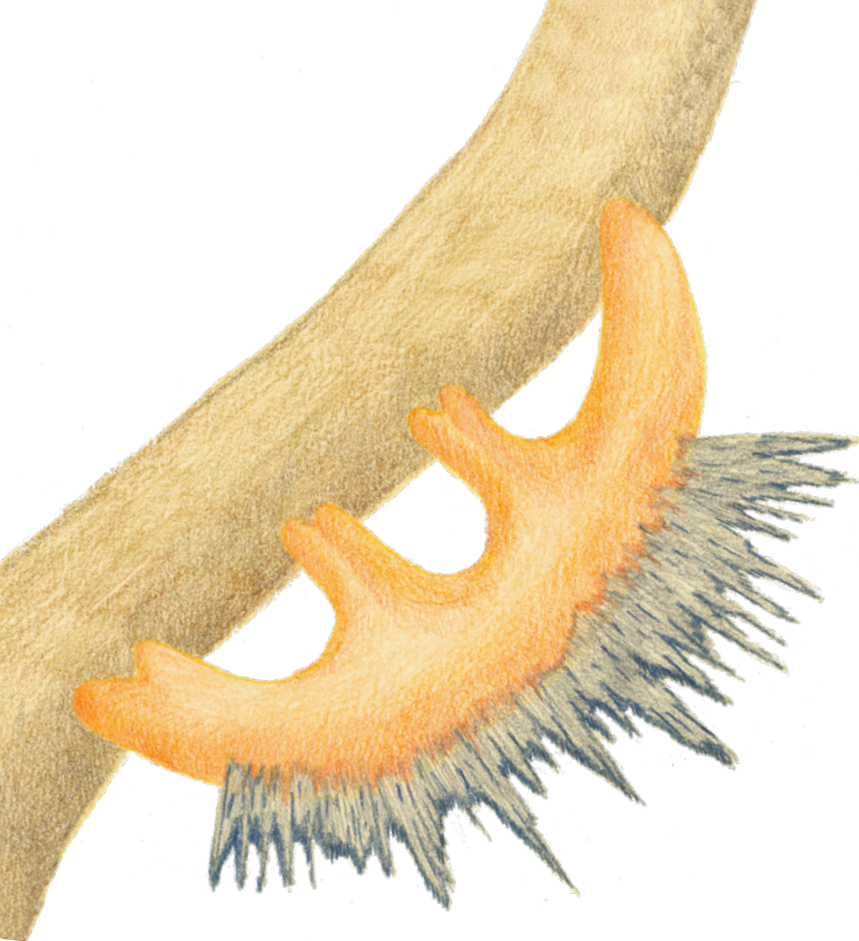
To se potom vyveze co nejdál za město, kde se vysype a zadusá do půdy, aby se s ní spojila a promísila. Tyto oblasti jsou označovány za „mrtvé“, jelikož zbytková Hmota v půdě na několik desítek let znemožní výskyt jakékoli vegetace a drobných organismů.

Neméně důležitou úlohou přírodnanů je také pěstování plodin. Mezi ty, které se pěstují na každém poli, patří svítistromy, gropín a chuťopřání. Více se o nich rozepíše v kapitole o jídle.

Po přírodě se potuluje i spousta zvířat – můžete tu narazit na chlopotčáka, merhýdii nebo oktoběžku. Merhýdie se živí malými tvorečky, takže pomáhá vyhladit škůdce úrody.

Zde jsou vyobrazeni přírodnané zpracovávající hmotu. Někteří přírodní Zdejší s Hmotou provádějí rituály a posvěcují ji různými způsoby podle toho, k jakému účelu ji chtějí využít. Mají zkrátka úctu k surovině, ze které je vyrobeno prakticky vše okolo nich. Tato pokora pramení z toho, že jsou přítomni celému procesu výroby. Ve městě většina lidí nad původem věcí okolo sebe tolik nepřemýšlí, mnozí ani nevědí, z čeho se například takový dům vlastně staví.

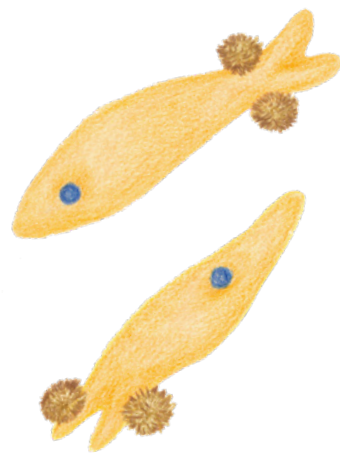

Hykavci žijí na stromech nebo vysokých budovách. Zdejší je dříve stříleli pro maso, protože je velmi měkké a chutné a pro obyvatele Neoterry to jediné požitelné - přesto, že ho jako býložravci ke svému zdravému vývoji nepotřebují. Jejich střílení bylo však již před lety zakázáno a je povoleno pouze v případech, kdy se hykavci přemnoží.

Oktoběžky již po několik let slouží Zdejším jako „záchranná“ zvířata. Pokud se někdo na ulici zraní, oktoběžka to vycítí, přiběhne k němu, nabere ho na záda a odnese do nejbližší nemocnice. V nemocnici jsou oktoběžky za odměnu krmeny. Přespávají na nemocniční zahradě, kde si je oblíbili pacienti, kteří je hladí, mazlí se s nimi a dávají jim pamlsky.

ZVÍŘATA NA NEOTERRĚ

Čeřenky vždy potřebují být přisáté na nějakém povrchu - nejčastěji na stěně domu zvenčí nebo uvnitř budovy. V této vertikální pozici natřásají svůj ploutvovitý zadeček, na kterém mají chlupaté kuličky, které rozvířují vzduch, přičemž zároveň zachycují a absorbují různé nečistoty, kterými se živí. Čeřenky se využívají jako klimatizace v domácnostech i kancelářích, občas se nacházejí i ve venkovních veřejných prostorách jako větrák, pokud je zrovna velké horko a vítr dost nefouká.

Tito tvorové potřebují vlhké prostředí - nejčastěji tedy žijí v hnízdě postaveném skrz naskrz ve stropě koupelny, kde pára z horké vany kondenzuje. Když se některý Zdejší položí do vany, je to pro čističe signál, že mají slézt a začít ho ožírat. Množí se rychle, jeden pár je schopen se průměrně za týden rozmnožit v celou kolonii. Mají však velmi krátký život, většinou umírají po několika týdnech. Přeživší čističi tělo svého zesnulého druhu rozžvýkají a udělají z něj materiál na hnízdo, které neustále rozšiřují. Jednou za čas je třeba domečky seškrabat, aby se čističi nepřemnožili.

Čističi jsou dnes na Neoteře již plně zdomácněnými zvířátky. Žijí se Zdejšími v symbióze - čistí jejich tělo tím, že z něj ožirají nečistoty. Má je doma opravdu každý napříč všemi společenskými vrstvami. Dokonce i bezdomovci disponují skromnou zásobou svých vlastních čističů. Nákup rodiny čističů je investice na celý život - tento krok obvykle podnikají mladí Zdejší, kteří se stěhují od rodičů do svého vlastního bydlení. Ve specializovaných obchodech je možno si zakoupit pár čističů dle vlastního výběru - výběrem těchto dvou jedinců stanovíme, jak bude celá kolonie vypadat. Jde však pouze o estetickou záležitost, vzhled na funkci tvorečků nic nemění.

Merhýdie se obvykle vyskytují v přírodě a živí se malými živočichy. Jsou velmi pomalé a mají oproti svému obrovskému tělu nepoměrně malé mozky. Jde o jedny z nejméně inteligentních zvířat na Neoteře. Přes den spí na místě, kde je teplo a sluníčko, a v noci vylézají a loví. Díky hustým měkkým chlupům se pohybují téměř neslyšně, což ještě podporuje strach Zdejších z tohoto druhu. Jediný uchem Zdejších zaznamatelný zvuk, který vydávají, je třesení červených štěteček, kterými pomocí echolokace vyhledávají potravu. Nejvíce obávané jsou jejich oči – Zdejší se do nich nechťejí dívat, protože se povídá, že to merhýdii vyprovokuje k útoku.

Šmodrklojps je smradlavé a uchroptěné zvíře, mezi Zdejšími neoblíbené. Živí se vším, co kolem sebe najde a neustále má hlad. Neváhá se také dobývat do obydlí Zdejších, aby našel něco k snědku – klidně i odpadky. Šmodrklojps je pro zdraví Zdejších neškodný. Občas se však opře o stěnu jejich domu a snaží se dostat dovnitř – může se to stát i uprostřed noci a malé Zdejší to děsí k smrti. Existují proti němu různé postřiky na stěnu domu, které však ne vždy zabírají.

Kožnatky jsou pro svou nenáročnost a roztomilost oblíbenými domácími mazlíčky Zdejších. Většinu času splašeně pobíhají po bytě nebo někde sedí a odpočívají. Platí však pravidlo, že nejraději tráví čas v místnosti, ve které se právě vyskytuje alespoň jeden z jejich páničků. Když se některý ze Zdejších vrátí po dlouhém dni domů, obestoupí ho a pískají – proto si je často kupují Zdejší, kteří žijí sami a chtějí nějakou společnost. Někdo má doma dvě kožnatky, někdo i více – nedoporučuje se však mít pouze jednu, neboť kožnatky potřebují společnost dalších kožnatek – jinak jsou v depresi a smutné.

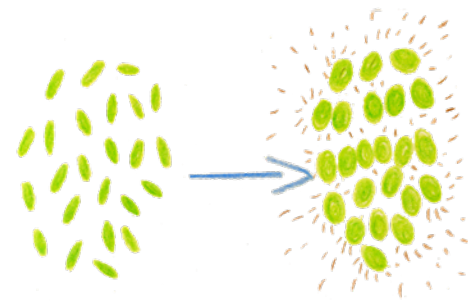
Chlopotčáci létají po městě a jemně tleskají ručičkami. V přívalech zimy s tím však přestávají – proto jejich tleskání zpravidla značí opětovný příchod teplého počasí. Díky tomu většina Zdejších chlopotčáky miluje. Malé děti jásají, když nějakého zahlédnou na obloze.

Krásnůvky jsou podobné pozemským houbám. Rostou v přírodě za vlhka a je velmi těžké je sehnat. Bohatí Zdejší na vysokých pracovních pozicích si je však za směšně malé peníze kupují od přírodnanů a potírají si jejich slizkým kloboučkem obličej, protože věří, že jim to přidá na atraktivitě.

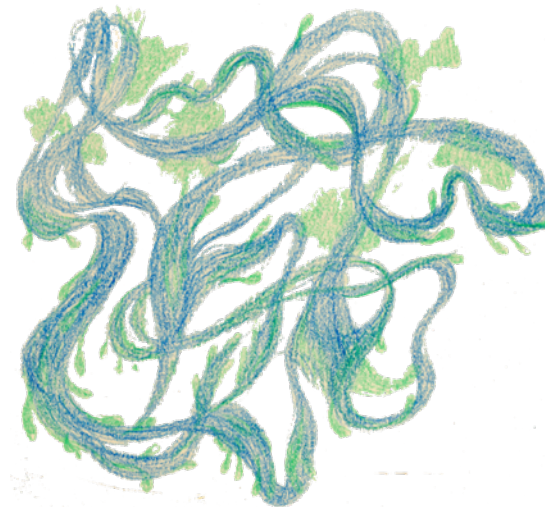
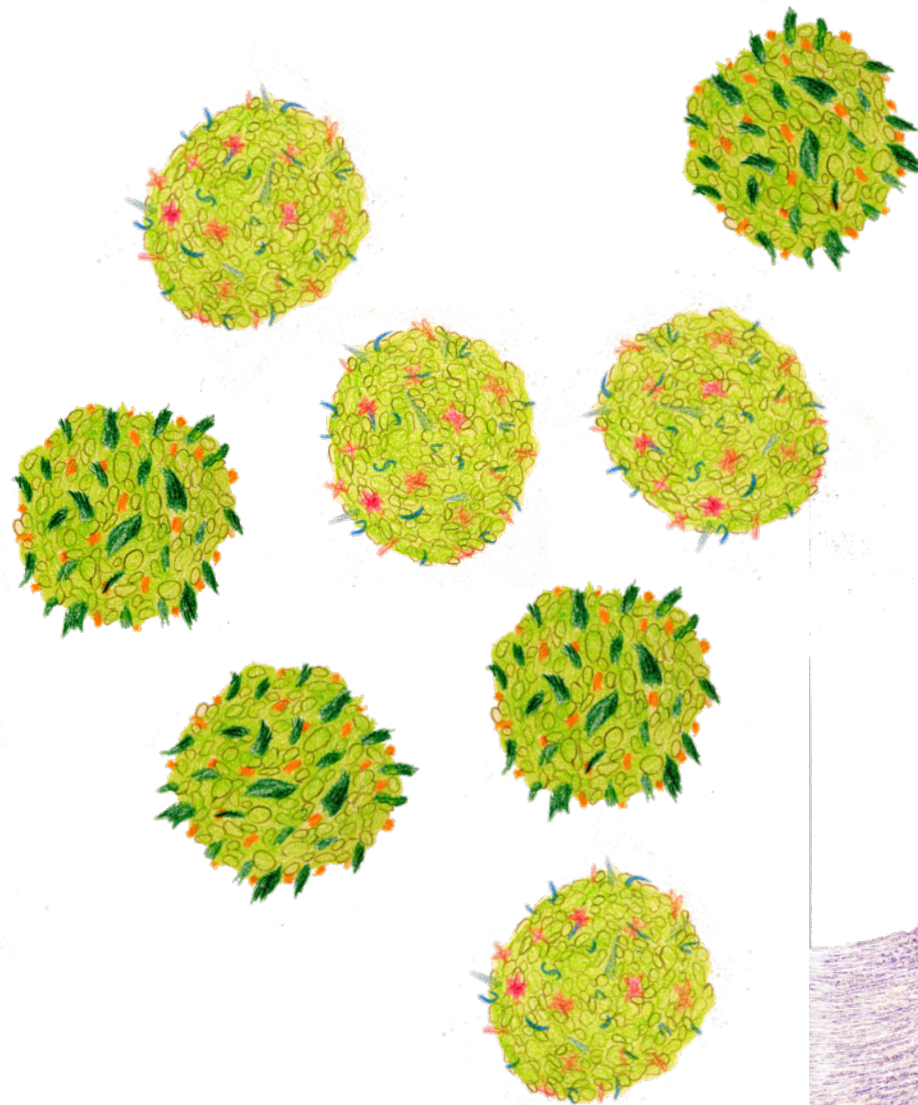
PĚSTOVÁNÍ JÍDLA

Gropín je bezpochyby základní surovinou Zdejších. Jako luštěnina obsahuje spoustu proteinů a dalších výživných látek, takže tvoří základ všech větších jídel. Svou neutrální chutí v žádném pokrmu nepřekáží. Pěstují ho přírodňané, kteří ho následně dodávají do supermarketů a na tržiště. Obal ložisek tvoří průsvitné listy, ze kterých se vyrábí na Neoteře hojně užívané sladidlo.

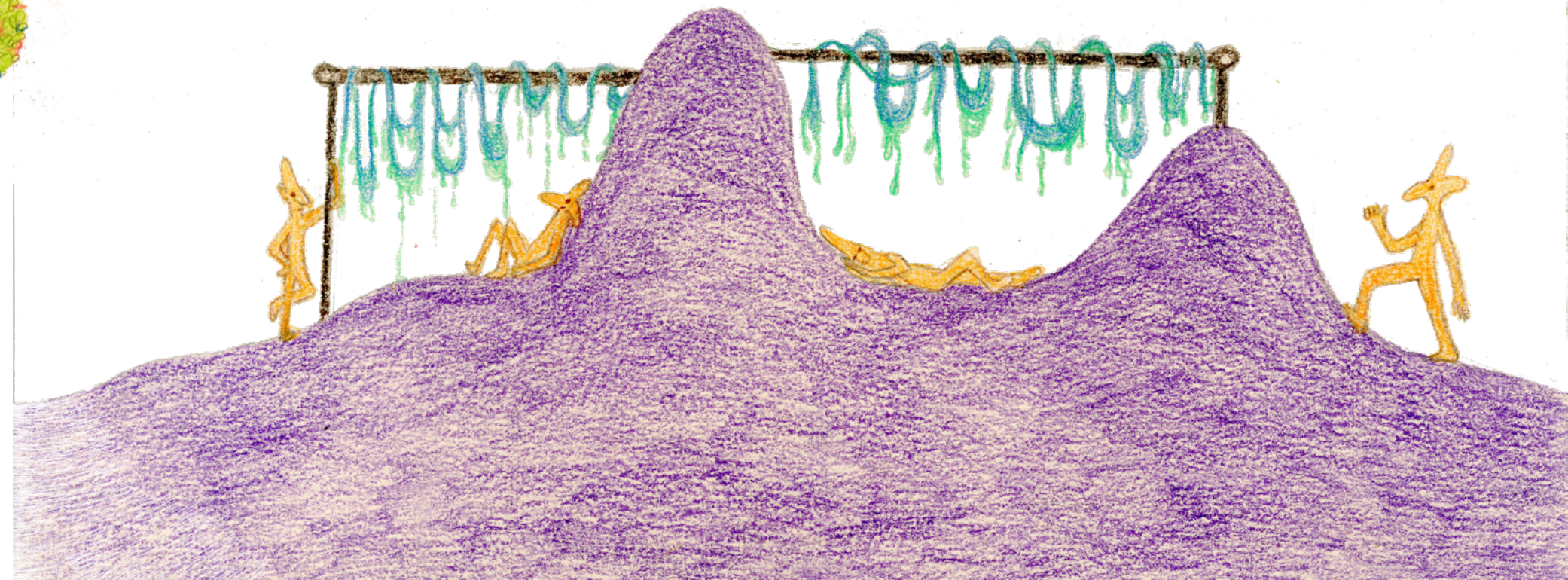
Aby byl gropín požitelný, je nutno ho smíchat s horkou vodou v poměru 1:1. Následně se přikryje hadrem a nechá se nasáknout přes noc.

Mokrý gropín lze snadno uválet do kuliček, takže si ho Zdejší nosí v pytlíku jako svačinu prakticky kamkoliv. Při procesu nasakování vodou se dá gropín smíchat s jakýmkoli kořením, přičemž plně nasaje jeho chuť.

Slizovník

Aby slizovník mohl růst, musí být stejně jako třeba pozemské hrozny na něčem přichycen. Přírodňané ho pěstují v dřevěných altánech, z jejichž stropních prken se rostlina spouští. V létě pod ním zemědělské rodiny kvůli stínu a příjemné chladivé vůni, kterou okolo sebe šíří, občas přespávají. Slizovník musí být pěstován co nejdál od města, protože ke svému správnému růstu vyžaduje maximální klid a čerstvý vzduch. Slizovník se používá pro zvláčnění pokrmů a pro přidání základní slané chuti. Ti nejchudší Zdejší konzumují právě pouze gropín se slizovníkem, což sice není bůhvíjak pestrá nebo zajímavá strava, ale co se týče živin, tak to na relativně zdravý život postačí.

Plody ze svítistromu

Ačkoli se používají jako žárovky, jsou po uvaření také oblíbeným jídlem mezi mladými Zdejšími – mají totiž lehce halucinogenní účinky.

Mladí si je balí do lepkavého a předem dlouho máčeného gropínu, aby to vypadalo, že jde o obyčejné celogropínové kuličky. Zkušené oko však rozdíl pozná, protože kuličky i na světle lehounce světélkují. V soukromí je konzumace svítiplodů povolena, na veřejnosti však nikoli. Zdejší si je občas berou i do Noční knihovny, kde je tajně přikusují ke čtení příběhů.

Ze svítiplodů si Zdejší občas dělají vývary – ve Městě na to existují i speciální bary, drinky se však mohou konzumovat jedině tam.

Chuťopřání je na první pohled obyčejná rostlina se šťavnatými žlutými plody. Její zvláštnost spočívá v tom, že pokud při jejím zalévání usilovně myslíte na to, jak byste si přáli, aby chutnala, ona té chuti nabyde. Chce to však trénink, a pokud se Zdejší při zalévání dostatečně nesoustředí, můžou způsobit, že bude chuťopřání chutnat odporně. Pokažená chuťopřání se naštěstí dají využít jako velmi dobré hnojivo. V přírodě je přesně rozděleno, jaká pole budou produkovat plody chuťopřání k jídlu a jaká ty hnojivé. Začínající zalévači se však raději trénují pouze na jednotlivých rostlinkách.

CHYTRÁ ELEKTRONIKA (ASISTENT)

Asistent je elektronické zařízení, které Zdejší využívají ve svůj prospěch. Vizualizují a třídí si v něm myšlenky. Kopíruje tvar dlaně a jeho displej je tak tenoučký, že ho skoro necítíte. Asistent má za sebou krušnou historii, po které se však ke spokojenosti Zdejších vše urovnalo.

V minulosti byl s ostatními zařízeními propojen neviditelnou sítí. Byly na něj napojeny i obchody a firmy, kteří skrz něj Zdejším nabízely produkty a zábavu, které odpovídaly jejich vkusu.

Dokonce dával Zdejším rady do života a ohledně vztahů. Někteří mu natolik důvěřovali, že ho nechávali posílat zprávy svým blízkým za ně.

Postupem času se jeho funkce zdokonalovaly a Asistent najednou věděl o svých uživatelích všechno. Začal jimi manipulovat, takže bylo najednou těžké rozlišit, co jsou jejich skutečné myšlenky a přání a co po nich pouze chce Asistent. Zhoršoval to i fakt, že spoustu jeho „rad a tipů“ bylo zapláceno organizacemi a firmami ve městě, které se přes něj chtěly dostat k uživatelům.

Velká krize

V důsledku toho se vztahy mezi Zdejšími rozvířily a nikdo si nevěděl rady. Vypukla revoluce a Zdejší hromadně pálili a ničili své Asistenty – tím krachovaly firmy a obchody, které byly na přísunu informací od Asistenty závislé. Město sužoval obrovský nedostatek jídla a základních služeb. O tomto období se mluví jako o Velké krizi.

Po krizi se někdo odstěhoval do Přírody, někdo kvůli strádání zemřel a někteří šťastlivci to přežili. Čekalo se, až se systém fungování města zařídí tak, aby na Asistentovi nebyl závislý.

Po dořešení krizové situace se dlouho žilo bez Asistenty – nikdo nechtěl přivolat zpět pohromy, které byly předtím způsobeny. Společností to však otřásl a vzhledem k tomu, že byl Asistent přetím využíván po několik generací, bylo těžké si na nový „bezasistentní“ styl života zvykat. Zdejší se snažili podporovat mezi sebou.

Asistent č. 2

V několika posledních letech se na trhu objevil Asistent2, který již možnost připojení do Sítě ne-nabízí. Je vyvinut pouze k tomu, aby se adaptoval na myšlenky jeho nositele a pomohl mu si je třídit a procházet. Podobu a vizualizaci myšlenek má každý Zdejší (stejně jako každý homo sapiens) odlišnou, takže pokud se podíváte na displej cizího Asistenty, nebudete rozumět vůbec ničemu.

Zdejší jsou s touto formou zařízení spokojeni. Propojení osobních elektronických zařízení se od Velké krize už nevyužívá.

SMRT ZDEJŠÍCH

1. Pár dní nebo týdnů předtím, než zemře, ucítí Zdejší studené píchnutí v hlavě. Je to natolik ojedinělý a nikdy předtím nepoznaný pocit, že dotyčný okamžitě ví, o co jde.

3. Poté Zdejší odejde na dané místo, udělá si pohodlí a čeká na smrt.

2. Po zpracování šokující zprávy dojde k nejbližšímu Štítu umírajících a napíše tam informaci o tom, kde ho ostatní Zdejší v nejbližší době najdou, pokud se s ním budou chtít rozloučit.

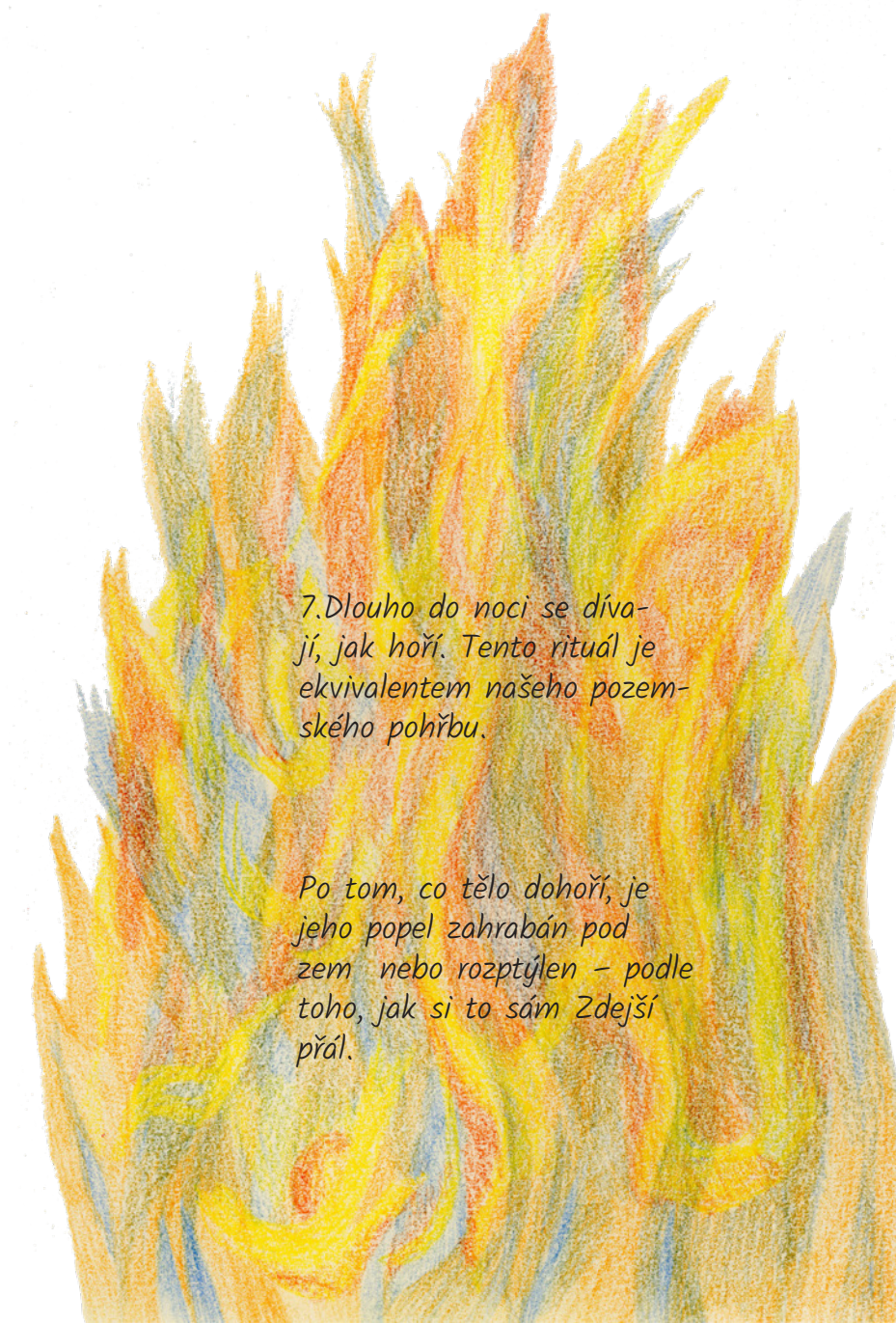
5. Když Zdejší vycítí, že mu zbývá posledních pár hodin, oznámí to a zůstanou u něj už jen ti nejbližší. Většinou se sedí v tichu a čeká se na jeho skon – občas někdo zazpívá píseň na přání umírajícího.

6. Pár minut po tom, co Zdejší přestane dýchat, na něj ostatní sáhnou a zkontrolují jeho tep. Když je prohlášen za mrtvého, potřou ho hořlavinou a zapálí.

7. Dlouho do noci se dívají, jak hoří. Tento rituál je ekvivalentem našeho pozemského pohřbu.

Po tom, co tělo dohoří, je jeho popel zahrabán pod zem nebo rozptýlen – podle toho, jak si to sám Zdejší přál.

Čas, který mi bylo umožněno strávit na Neoteře, už vypršel a já se vracím domů. Až se vrátím, budou po mně lidé chtít, abych pobyt nějak zhodnotil. Doufám, že mi roční cesta zpět poslouží k tomu, abych své myšlenky trochu uklidil a srovnal – jelikož teď jsem pouze plný dojmů a otázek. Asi bych lhal, kdybych řekl, že jsem se spoustu věcí naučil – připadá mi spíše, že jsem se odnaučil všechno, co jsem dosud znal a považoval za dané a samozřejmé.

Zdejší sice nejsou lidé, ale jsou nám ve spoustě věcí velmi podobní. Máme stejný potenciál jako Zdejší, a přesto jsme se vydali jiným směrem – neříkám, že lepším nebo horším, ale prostě jiným.

Mám trochu obavy z toho, že pro mě bude obtížné se po návratu na Zem opět srovnat s realitou – zároveň se i trochu bojím, že to bude moc snadné - v tom případě budu dělat všechno pro to, abych tomu zamezil.

Lidé většinou vnímají realitu jako něco, do čeho se vracejí. Ale o kolik je místo nebo stav návratu reálnější než výlet do zahraničí, dvoutýdenní snová dovolená u moře, nebo v mém případě výprava na Neoterru za Zdejšími? To, že je nějaký zážitek neobvyklý a vytahuje nás z naší každodennosti, ještě neznamená, že je o něco méně reálný – ba naopak, možná je reálný více, přičemž dlouhé bloky každodennosti jsou pouhé pauzy mezi těmito o tolik skutečnějšími chvílemi.

Proč často nazýváme „realitou“ to nejušednější a nejnepříjemnější, co se nám děje, a všechno ostatní jsou jakési výkyvy od ní? Vždyť tyto výkyvy, ať už jakkoli radostné nebo neradostné, jsou události, které nejvíce určují náš život a na kterých nejvíce lpíme. Není tomu tak?

Já jsem velice vděčný za svoji malou realitu, kterou jsem u Zdejších mohl strávit a která mě bude v myšlenkách provázet při všech mých budoucích všednostech a nevšednostech.

„Zdejší z Neoterry“
Valentýna Kloboučnicková
ateliér Komiks a ilustrace pro děti
kniha vznikla jako bakalářská práce pod vedením MgA. Marie Kohoutové
Fakulta Designu a umění Ladislava Šutnara
Západočeská univerzita v Plzni
2020

